Lanzarote Convention

Dutch State Sexual abuse against childern

To:

Council of Europe

Childern Rights Division

Lanzarote Committee

F-67075 STRASBOURG Cedex

FRANCE

image photo cover by Freepik

INDIENER /VERZOEKER

Mevr. Yvonne Brinkerink

Tweede Kamer

D E R S T A T E N - G E N E R A A L

INFORMATIESYSTEEM

Alle ingekomen stukken, waaronder de brieven van burgers en organisaties, worden opgenomen in een voor alle Kamerleden en hun medewerkers toegankelijk informatiesysteem. Wij gaan ervan uit dat u daar geen bezwaar tegen hebt, omdat u met uw brief de aandacht van het parlement hebt gevraagd. U mag ervan uitgaan dat de Kamerleden e n medewerkers zorgvuldig met uw brief omgaan. Indien u echter bezwaar hebt tegen opname van uw brief,dan verzoeken wij u om ons dat per omgaande te laten weten onder vermelding van het bovenstaande kenmerk. Uw brief zal dan uit het informatiesysteem worden verwijderd. Dit betekent wel dat de Tweede Kamer uw brief niet verder zal behandelen.

Brieven van maatschappelijke organisaties *en* bedrijven worden tevens ter inzage gelegd voor de parlementaire pers. Indien u bezwaar hebt tegen inzage van uw brief door de parlementaire pers, kunt u onder vermelding van het bovenstaande kenmerk een email sturen naar de stafdienst Communicatie, persvoorlichting@tweedekamer.nl

Met vriendelijke groet,

Tweede Kamer der Staten-Generaal
Griffie plenair/Bureau Wetgeving

Tweede Kamer der Staten-Generaal
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

T. 070-3182211

Deze ontvangstbevestiging is vervaardigd in een geautomatiseerd systeem en is daarom niet ondertekend.

Aan:
Tweede Kamer der Staten-Generaal Voorzitter
Martin Bosma
Postbus: 20018
2500EA, Den Haag

Breda/ datum: 4 APRIL 2025

Betreft:

- Verzoek om strafvervolging (Art. 119 Gw)
- Ambtsmisdrijven en ambtsovertredingen begaan door ministers, staatssecretarissen en leden van de Staten-Generaal.

Op grond van art. 119 Grondwet en art. 76 RO neemt de Hoge Raad, ook na hun aftreden, in eerste instantie en tevens in hoogste ressort kennis van ambtsmisdrijven en ambtsovertredingen begaan door ministers, staatssecretarissen en leden van de Staten-Generaal. De procedure is geregeld in art. 483 Sv in verbinding met de art. 4 - 19 van de nog steeds geldende Wet van 22 april 1855, Stb. 33, houdende regeling der verantwoordelijkheid van de hoofden der Ministeriële Departementen. Een vervolging van een minister ter zake van ambtsdelicten als bedoeld in art. 119 Grondwet en art. 76 RO is slechts mogelijk nadat daartoe last is gegeven bij Koninklijk Besluit of bij besluit van de Tweede Kamer der Staten-Generaal. De burgers in Nederland –individueel of in groepsverband- mogen hun volksvertegenwoordiging een brief sturen om last te geven tot vervolging Art.119 GW. Dat kunnen ze doen wanneer zij vinden dat de leden van de Tweede Kamer deze last wel had moeten geven maar de Tweede Kamer niet op eigen initiatief -met minimaal 5 kamerleden- dergelijke last tot vervolging heeft ingezet. Danwel door hoofdelijke stemming.

Het plegen van strafbare feiten en medeplegen -handelen of nalaten- begaan door ministers, staatssecretarissen en leden van de Staten-Generaal, Artikel 44Sr.

*(aanhechting zwart-wit kopie notariële akte dd, 17 mei 2013, vastlegging verklaring, repertoriumnummer:20.212, zaaknummer: 2130517/XS, verleden voor mr. Alexander Stuijt notaris te Haarlem.) indien nodig door de notaris een afschrift af te geven. [Artikel 151 Rv waar dwingend bewijs is geregeld. Bij dwingend bewijs is de rechter verplicht om de inhoud van de authentieke akte als waar aan te merken en verplicht is bewijskracht te erkennen.]

Deelname aan een of meer vermeende strafbare feiten onder de publieksrechtelijke rechtspersoon en onder regie van de Staat der Nederlanden. (1). Joris Demmink, beschuldigingen van kindermisbruik. (2). Ivo Opstelten schending Lanzarote Verdrag, artikel 30 lid 3. (het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik (Lanzarote 25 oktober 2007). Kortweg het verdrag van Lanzarote genoemd. [Lanzarote Art.3. elke partij waarborgt dat de onderzoeken en strafrechtelijke procedures prioriteit krijgen en zonder onnodige vertraging worden uitgevoerd.]

Ik verzoek de voorzitter van de Tweede Kamer en middels de griffier uitdrukkelijk deze stukken te registeren volgens het protocol van de Kamer en tevens openbare ter inzage te leggen voor alle kamerleden.

Wij verzoeken u een exemplaar van deze brief te verstrekken aan [redacted]

HOOGACHTEND,
Naam Verzoeker
Yvonne Brinkerink

adres: [redacted]

Bijlage(n) producties

1. handtekening ondertekenaar,
2. lijst van deelnemers aan de vermeende strafbare feiten,
3. zwart-wit kopie notariële akte dd. 17 mei 2013.

Prod 1: ONDERTEKENAAR :

Y. Brinkerink

Prod 2: VERDACHTEN VERMEENDE STRAFBARE FEITEN:

1. Joris Demmink, oud-secretaris-generaal van Ministerie van Justitie (sinds 2010 Ministerie van Veiligheid en Justitie),
2. Ivo Opstelten. Oud-Minister van Veiligheid en Justitie.

Prod 3: Zwart-Wit kopie akte notarieel

VASTLEGGING VERKLARING
Repertoriumnummer: 20.212
(Zaaknummer: 2130517/XS)

Heden, zeventien mei tweeduizend dertien, --
verscheen voor mij meester **Alexander Stuijt**, notaris te Haarlem: ----------------------
de heer **Jacobus Franciscus van Huet**, geboren te 's-Gravenhage op zeventien mei -- negentienhonderd zesenveertig (Paspoort nummer: NM8R7RHR2, uitgegeven te ---- Velsen op een maart tweeduizend twaalf), gehuwd, wonende te 2071 BP Santpoort-- Noord, gemeente Velsen, Dinkgrevelaan 20.---

Inleiding--

De verschenen persoon heeft mij verzocht een door de verschenen persoon ten overstaan van mij, notaris, af te leggen verklaring vast te leggen in een notariële akte. ----------

Verklaring --

De verschenen persoon heeft de volgende verklaring aan mij afgelegd, waarna ik deze --- verklaring direct daaropvolgend heb vastgelegd in deze notariële akte: -----------------

"In mei negentienhonderd twee en negentig heb ik vergezeld van meerdere collega's een -- reis naar Londen gemaakt. ---
Aldaar logeerden we in de wijk Bayswater, aan de Leinster Square, Westminister Borough.
Wij hebben daar in die week een aantal gevangenissen bezocht (4) en een dag een bezoek - gebracht aan het H.Q. van H.M. Prison Service.--
Op dat moment was ik regio-manager van het Gevangeniswezen, regio Noordwest en belast met de reorganisatie van de penitentiaire inrichtingen Amsterdam, bekend onder de naam Bijlmer Bajes. --
Uit mijn geheugen puttend waren bij deze dienstreis in ieder geval aanwezig: ------------
Mevrouw Storm van 's-Gravenzande stafmedewerker DG Jeugd en Delinquentenzorg------
Mevrouw R. Verdonk, adjunct-directeur GW,---
De heer Molenkamp, directeur Breda, --
De heer Bosma, directeur, --
De heer Piek, directeur,---
De heer Ab van Maanen, directeur, --
De heer Vroom, directeur (overleden in tweeduizend twaalf) ------------------------------
De heer van den Brand, directeur, --
De heer Tigges ? (regiomanager) --
De heer K. Boeij? Directeur Noord Holland Noord, ----------------------------------
De heer J.F. van Huet, regiomanager GW. --
Op één der avonden is na het eten aan de bar gesproken over het gedrag van de toenmalige DG Vreemdelingenzaken de heer J. Demmink. --
Mevrouw A. Storm van 's-Gravenzande beklaagde zich toen ten overstaan van meerdere -- collega's over het feit dat zij soms, meestal tegen het weekend, de opdracht kreeg van de --

heer Demmink om via de telefoon jonge jongens te regelen (waarschijnlijk bij Haagse ---- pooiers). Het laat zich raden wat betrokkene daar mee uitspookte tegen betaling uiteraard Haar mededelingen aan ons waren een mixture van verontwaardiging en irritatie.--------
Als ambtenaren was het het zoveelste verhaal over de heer Demmink zijn escapades en -- bijzondere aandacht voor jonge jongens. Veel hogere ambtenaren moeten hiervan hebben geweten. Niemand durfde hierover openlijk naar buiten te treden. Dat stond gelijk aan --- ambtelijke zelfdoding plegen naar mening van ondergetekende."----------------------

Aflegging belofte --

Op deze verklaring heeft de verschenen persoon de belofte afgelegd in handen van mij, - notaris. ---

Afschrift akte--

De verschenen persoon heeft mij tot slot verzocht een of meerdere afschriften van deze akte uitsluitend en alleen op daartoe gedaan verzoek af te geven aan de verschenen ---- persoon, dan wel aan diens erfgenamen. --

Slot ---

Deze akte is verleden te Haarlem op de datum in het hoofd van deze akte vermeld. De -- verschenen persoon is mij, notaris, bekend.--

De inhoud van de akte is aan de verschenen persoon opgegeven en toegelicht. De ------ verschenen persoon heeft verklaard op volledige voorlezing van de akte geen prijs te --- stellen, tijdig voor het verlijden van de inhoud van de akte te hebben kennis genomen en met de inhoud in te stemmen. Vervolgens is de akte beperkt voorgelezen en onmiddellijk daarna door de verschenen persoon en mij, notaris, ondertekend. ---------------------

(Volgt ondertekening)

UITGEGEVEN VOOR AFSCHRIFT:

English

[translation for students black and white copy of a notarial deed]

RECORDING STATEMENT
Repertoire number: 20.212
(Case number: 2130517/XS)

Today, May 17, 2013,
appeared before me mr Alexander Stuijt , notary in Haarlem:
Mr. Jacobus Franciscus van Huet , born in The Hague on May 17
nineteen hundred and forty six (Passport number: NM8R7RHR2, issued in
Velsen on March 1, 2012), married, living at 2071 BP Santpoort
North, municipality of Velsen, Dinkgrevelaan 20.

Introduction
The person who appeared has requested me to make a statement by the person who appeared before to make a statement by me, the notary, to be recorded in a notarial deed.

Declaration
The person who appeared made the following statement to me, after which I statement immediately thereafter recorded in this notarial deed:
“in may nineteen hundred and ninety-two I accompanied several colleges a statement immediately thereafter recorded in this notarial deed:
in may nineteen hundred and ninetytwo i accompanied several college a made a trip to London.There we stayed at the Bayswater neigborhood , on Leinster Square, Westminster Borough .We visited a number of prisons there that week (4) and spent a day visiting the HO of HM Prison Service. At that time I was regional manager of the Prison Service, Northwest region and responsible for the reorganization of the Amsterdam penitentiary institutions, known as Bijlmer Bajes.

From my memory, the following were present on this business trip:

Mrs. Storm van 's-Gravenzande staff member DG Youth and Offender Care
Mrs. R. Verdonk, Deputy Director GW
Mr. Molenkamp, director Breda,
Mr. Bosma, Director,
Mr. Piek, Director,
Mr. Ab van Maanen, director,
Mr. Vroom, director (died in two thousand and twelve)
Mr. van den Brand, director,
Mr Tigges ? (regional manager)
Mr. K. Boeij ? Director North Holland North,
Mr J.F. van Huet , regional manager GW

One evening, after dinner, the behavior of the then DG Immigration Mr. J. Demmink .Mrs. A. Storm from 's-Gravenzande then complained to several college about the fact that she sometimes, usually towards the weekend, received the order from the

Mr. Demmink to recruit young boys by phone (probably from pimps in The Hague). It is easy to guess what the person involved did there in return for payment of course.Her communications to us were a mixture of indignation and irritation.As civil servants it was yet another story about Mr Demmink 's escapades and special attention to young boys. Many senior officials must have learned from this conscience. No one dared to speak openly about this. That is equal to commit official suicide in the opinion of the undersigned."

Taking the oath
On this statement the person who appeared has made the promise in my hands, notary.

Copy of deed
Finally, the person who appeared has asked me to provide one or more copies of this to issue the deed exclusively and solely upon request to the person appearing person, to we to aliens heirs.

Finally
This deed was executed in Haarlem on the date stated in the heading of this deed .
The person appearing is known to me, the notary.
The contents of the deed have been stated and explained to the person who appeared.
the person appearing declared that he did not accept any price after the deed was read out in full state that they have taken note of the contents of the deed in good time before it is executed and to agree with the contents. The deed was then read out in a limited manner and immediately subsequently signed by the person appearing and me, the notary
.
(Signature)
ISSUED FOR COPY:

Door de rechter te verrichten verificaties notariële aktes

De rechter is niet bevoegd om onduidelijke of niet-evidente feitelijke elementen vast te stellen of zich uit te spreken over notariële aktes, (artikel 151 lid 1 Rv). Bij authentieke aktes geldt dat wordt uitgegaan van authenticiteit. Er wordt kortom vanuit gegaan dat de akte is opgemaakt door een bevoegd persoon en de ondertekening wordt behoudens tegenbewijs verondersteld echt te zijn,(artikel 157 lid1 Rv). Authentieke akten leveren
tegen eenieder dwingend bewijs op, ook tegenover derden. Dit geldt echter wel alleen voor dat wat de ambtenaar omtrent zijn eigen waarnemingen en verrichtingen verklaart. De verklaringen van de partij die in een authentieke of onderhandse akte zijn opgenomen, leveren alleen dwingend bewijs op voor zover dit betrekking heeft op door de ander partij te bewijzen stellingen. Zolang niet uitdrukkelijk betwist, geldt de notariële akte onder ambtseed van de notaris (of zijn plaatsvervanger) als het zwaarste bewijsmiddel dat het nederlandse recht kent.

Demmink-affaire Kro Brandpunt

In een reportage van Aart Zeeman liet actualiteitenrubriek Brandpunt (KRO) op 18 mei 2014 een ontluisterend overzicht zien van de vele onverkwikkelijkheden in de Demmink-affaire: "Hij wordt al jaren achtervolgd door beschuldigingen van seksueel misbruik: voormalig topambtenaar van Justitie Joris Demmink. https://archive.org/details/demmink-affaire-kro-brandpunt

Het Lanzarote committee mag -juridisch-gezien- niet interpreteren op de inhoud en de tekst in de authentieke akte door de notaris. Alleen letterlijk lezen van de notariële akte toegestaan.

Op 13 September 2014 zonden Zes oud-directeuren van justitiële inrichtingen een aangetekende brief aan de Tweede Kamer. De oud -directeuren willen dat de Kamerleden met een artikel 119 GW procedure via bij de procureur-generaal van de Hoge Raad aanstuurt op de vervolging van minister Ivo Opstelten. Zij verwijten Opstelten dat hij een strafrechtelijk onderzoek naar Joris Demmink belemmert, de van seksueel misbruik verdachte voormalig topambtenaar van Justitie.

Bron: Algemeen Dagblad

7-12-2014

AD

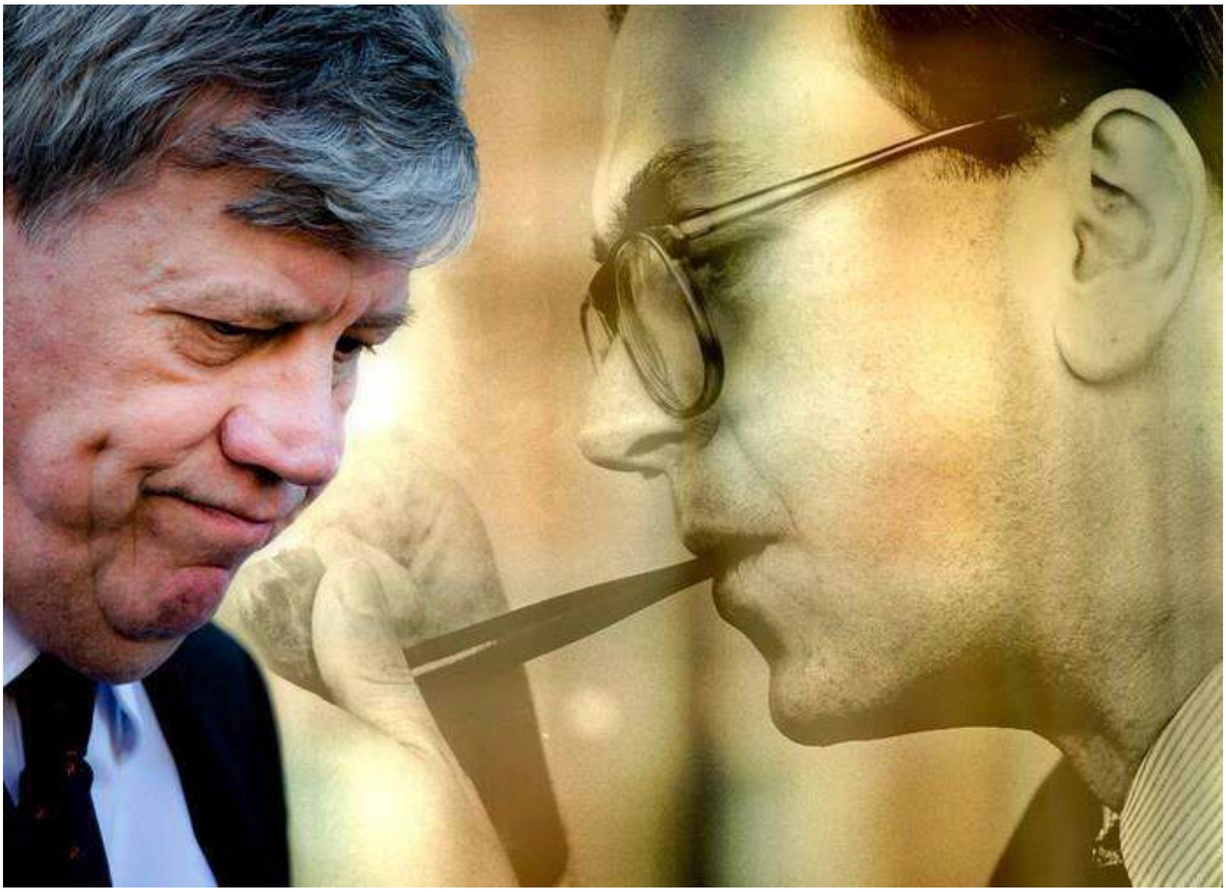

Ivo Opstelten. Inzet Joris Demmink

Aangifte tegen minister Opstelten in zaak-Demmink

Zes voormalig gevangenisdirecteuren hebben aangifte gedaan tegen minister van Veiligheid en Justitie Ivo Opstelten. Ze vinden dat de minister zich schuldig heeft gemaakt aan een ambtsmisdrijf, door onderzoek naar aangiften tegen oud-topambtenaar Joris Demmink te vertragen in plaats van voortvarend aan te pakken.

Door: Koen Voskuil 13-09-14, 16:45

Twee Turkse mannen hebben in 2008 en 2010 aangifte gedaan tegen toenmalig Secretaris-Generaal van Justitie Joris Demmink. Ze zeggen midden jaren negentig als minderjarige jongens in Turkije door hem te zijn misbruikt.

Het Openbaar Ministerie doet momenteel strafrechtelijk onderzoek naar deze zaak, nadat deze mannen dat hebben afgedwongen bij het gerechtshof in Arnhem.

Terwijl dit strafrechtelijk onderzoek gaande is, heeft Justitieminister Opstelten zich enkele keren publiekelijk uitgelaten over de zaak-Demmink. Zo zei hij in april van dit jaar tegen de NOS: 'Het was niks, het is niks en het zal niks worden.'

De oud-gevangenisdirecteuren vinden dat Opstelten met dergelijke uitspraken onderzoek naar Demmink 'intentioneel frustreert.' Ze hebben vrijdagmiddag per aangetekende brief een tien kantjes tellende aangifte verstuurd aan het Landelijk Parket van het Openbaar Ministerie. Ook willen ze dat de Tweede Kamer de procureur-generaal van de Hoge Raad vraagt Opstelten strafrechtelijk te vervolgen.

In een reactie verwijst Opstelten naar antwoorden die minister-president Mark Rutte eerder deed over de uitspraak 'het was niks, het is niks en het wordt niks'. Rutte zei in mei dat Opstelten had gezegd dat deze uitgaat van de onschuld van Joris Demmink en geen reden had om daar op terug te komen. 'Ook heeft de Minister van Veiligheid en Justitie aangegeven dat het Openbaar Ministerie niet wordt gehinderd door deze uitspraak die ziet op het feit dat de heer Demmink tot op heden niet is veroordeeld.'

AANGIFTE TEGEN DE MINISTER VAN VEILIGHEID EN JUSTITIE

Aan de Commissie voor de Verzoekschriften en Burgerinitiatieven van de Tweede Kamer van de Staten-Generaal en de Procureur-generaal bij de Hoge Raad

Ondergetekenden:

1. K. Boeij
2. K. de Graaff
3. J. van Huet
4. B. Molenkamp
5. J.A. Poelmann
6. P.A.W. Scheffelaar Klots

doen aangifte en geven daarom hierbij de Tweede Kamer in overweging op de voet van artikel 119 Grondwet, artikel 76 lid 1 jo. 111 RO en artikel 483 Sv de Procureur-generaal bij de Hoge Raad op te dragen een strafrechtelijke vervolging in te stellen tegen:

I. Ivo Willem Opstelten, minister van Veiligheid en Justitie

ter zake van:

het in de periode 2010 t/m 2014 plegen van het ambtsmisdrijf strafbaar gesteld in de artikelen 355 lid 4 en 356 Wetboek van Strafrecht, te weten het opzettelijk dan wel door grove schuld nalaten uitvoering te geven aan de bepalingen van de Grondwet, internationaal bindende Verdragen en andere wetten, waarvan de uitvoering tot zijn ministeriële departement behoort, door bij herhaling zowel publiekelijk als tegenover de Tweede kamer der Staten-Generaal uit te spreken dat de diverse beschuldigingen van kindermisbruik aan het adres van zijn (voormalig) secretaris-generaal Joris Demmink iedere grond ontberen.

II. N.N.

ter zake van:

het in de periode 2010 t/m 2014 uitlokken van en/of behulpzaam zijn bij of wel middelen verschaffen tot het plegen door de minister van Justitie & Veiligheid van het ambtsmisdrijf strafbaar gesteld in de artikelen 355 lid 4 en 356 Wetboek van Strafrecht, door de minister uit te lokken dan wel door

het verschaffen van middelen behulpzaam te zijn bij het doen van uitspraken in de media en in de Tweede kamer der Staten-Generaal als zouden de diverse beschuldigingen van kindermisbruik aan het adres van de (voormalig) secretaris-generaal Joris Demmink iedere grond ontberen.

<u>**"Quod licet Iovi non licet bovi"**</u>
Ondergetekenden zijn allen werkzaam geweest in een directiefunctie binnen het Gevangeniswezen. Vijf van ons waren directeur van één of meerdere penitentiaire inrichtingen aan wie het beheer van de betrokken inrichtingen, waaronder de bewaking en behandeling van wetsovertreders, was toevertrouwd.
Op grond van onze taak en functie dienden wij te allen tijde boven elke verdenking verheven te zijn; integriteit stond terecht hoog in het vaandel bij het ministerie van Justitie. Bij verdenking van een inbreuk op deze vereiste onkreukbaarheid, zo is onze ervaring, werd vanuit de top van Justitie gereageerd met een gedegen onderzoek en met het bestraffen van de schuldige. Wij hanteerden zelf binnen de inrichtingen een strikt integriteitsbeleid dat in een aanzienlijk aantal gevallen tot het ontslag van medewerkers heeft geleid.

Wij zijn van mening dat deze eis van onkreukbaarheid aan alle ambtenaren van het ministerie van Veiligheid & Justitie dient te worden gesteld, welke hun positie ook is. Wij wijzen in deze tevens op artikel 162 Wetboek van Strafvordering, dat de verplichting inhoudt van ieder openbaar college en iedere ambtenaar die in de uitoefening van haar of zijn bediening kennis krijgen van een misdrijf met de vervolging waarvan zij niet zijn belast, daarvan onverwijld aangifte te doen bij de bevoegde autoriteiten. Dit artikel geldt in onverkorte vorm voor het hoofd van het ministerie van Veiligheid en Justitie dat bij uitstek is belast met de uitvoering en handhaving de strafwetten. Ook hij dient daarin te handelen zonder aanziens des persoons.

Wij hebben dan ook met stijgende verbazing kennis genomen van de ontwikkelingen in de kwestie Demmink en de uitspraken die minister Opstelten over deze kwestie in de openbaarheid en tegenover de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft gedaan.
In plaats van het voortvarend opdracht geven tot een gedegen strafrechtelijk onderzoek, wekt de minister met zijn voorbarige uitspraken dat zijn (voormalige) secretaris-generaal boven alle verdenking verheven is, de indruk het openbaar ministerie te belemmeren in zijn taakuitoefening. Het kennelijk onvermogen van justitie om in deze zaak klaarheid te brengen in een groeiende reeks beschuldigingen van kindermisbruik tegen een hoge, thans gewezen justitieambtenaar en mogelijk andere justitieambtenaren vervult ons met plaatsvervangende schaamte voor het ministerie waarvoor dan wel waarmee wij ooit werkten.

Het optreden van de huidige minister van Veiligheid & Justitie in deze kwestie achten wij niet alleen in strijd met zijn ambtsplicht ex artikel 162 Sv, maar tevens in strijd met de strafwet die het intentioneel of door grove schuld nalaten door de minister uitvoering

te geven aan die wetten waarvoor zijn departement verantwoordelijkheid draagt, uitdrukkelijk strafbaar stelt. Het is de reden waarom wij de Tweede Kamer der Staten Generaal verzoeken de Procureur-generaal bij de Hoge Raad te gelasten over te gaan tot vervolging van minister Ivo Willem Opstelten, alsmede van diegenen die hem er toe brachten dit feit te plegen dan wel hem daarbij hielpen.

TOELICHTING:

Twee Turkse aanklachten

In september 2008 respectievelijk mei 2010 is door twee Turkse jonge mannen aangifte gedaan tegen de toenmalig secretaris-generaal Joris Demmink. Op basis van deze aangifte die ondersteund werd door vijf schriftelijke en op video vastgelegde getuigenverklaringen heeft geen gedegen strafrechtelijk onderzoek plaatsgevonden. Eerst in 2011 is door het openbaar ministerie waarvoor de minister van Veiligheid & Justitie politieke verantwoordelijkheid draagt, besloten tot een *'oriënterend'* feitenonderzoek, waarin geen plaats was voor het horen van aangedragen getuigen. Nog voordat dit onderzoek op 2 februari 2012 leidde tot een definitieve beslissing van niet vervolging van de heer Demmink, liet de minister van Veiligheid & Justitie in september 2011 journalisten van het Algemeen Dagblad weten dat er "*geen aanleiding was te twijfelen aan de integriteit van zijn secretaris-generaal*" reden waarom hij het *'oriënterend'* onderzoek van het openbaar ministerie met vertrouwen tegemoet zag.[1]

Op 2 februari 2012 richtte de minister zich met een brief tot de Tweede Kamer met de opmerking: *"Mijn conclusie is dat van enige grond voor de juistheid van de beschuldigingen tegen de ambtenaar niet is gebleken"* [2].

Na publicaties in het Algemeen Dagblad over contacten die Demmink zou hebben gehad met pooiers van minderjarige jongens liet minister Opstelten in zijn brieven van 3 en 8 oktober 2012 de Tweede Kamer per omgaande weten 'na raadpleging van de AIVD, de Rijksrecherche en het Openbaar Ministerie' zijn eerdere conclusie van februari 2012 nog steeds te onderschrijven, d.w.z. dat naar zijn mening van enige grond van de juistheid van de beschuldigingen jegens Demmink niet was gebleken. Hij voegde daaraan toe: *"Wat onderzocht moest worden, is onderzocht. De uitkomst daarvan is steeds geweest dat er geen begin van juistheid is gebleken ten aanzien van de geruchten en aantijgingen."* [3]

Op 7 november 2013 moest de minister op vragen van de leden van de Tweede Kamer Oskamp en Omtzigt toegeven, dat het openbaar ministerie in het *'oriënterende onderzoek'* geen navraag had gedaan bij de Turkse autoriteiten of Demmink in de jaren 90

---

[1] **productie 1:** AD d.d. 7 september 2011
[2] **productie 2:** Tweede Kamer, vergaderjaar 2011-2012, 33 000 VI, nr. 80
[3] **productie 3:** Tweede Kamer, vergaderjaar 2012-2013, 33 400 VI, nr. 3 en 4

Turkije had bezocht, zoals door diverse getuigen was verklaard maar door Demmink zelf was ontkend .[4] Desondanks had de minister zich in antwoord op vragen van dezelfde parlementsleden op 4 december 2012 en 26 februari 2013 zonder enig voorbehoud geschaard achter een brief van 17 augustus 2012 van de Nederlandse ambassadeur in Washington, Rudolf Bekink, waarin wordt vermeld dat *"The prosecution service—estanblished that Mr. Demmink was not in Turkey in the period in question."*[5]

Deze mededeling van Bekink, gericht aan leden van het Amerikaanse Congres en leden van de U.S. Helsinki Commission, die hun bezorgdheid hadden uitgesproken over het uitblijven van een gedegen Nederlands strafrechtelijk onderzoek naar de beschuldigingen tegen Joris Demmink, was bezijden de waarheid. Het onderzoek in Nederland had slechts geen bevestiging opgeleverd dat Demmink in de jaren 90 in Turkije was geweest terwijl in het onderzoek geen moeite was gedaan op dit punt navraag te doen bij de Turkse autoriteiten. Dat is iets heel anders dan wat de door Opstelten tegenover de Tweede Kamer onderschreven brief van de diplomaat Bekink suggereerde, te weten dat in het onderzoek was vastgesteld dat Demmink in die periode niet in Turkije was geweest.

Vanaf 14 juni 2013 beschikte de minister van Veiligheid & Justitie over een document van een Turkse officier van justitie, gedateerd 22 april 2013, waarin staat vermeld dat onderzoek in Turkije had uitgewezen dat Joris Demmink op 20 juli 1996 Turkije was binnen gereisd en dat de Turkse aangevers als pleegdatum juli 1996 hadden genoemd. In zijn beantwoording van de vragen van de parlementsleden Oskamp en Omtzigt op 7 november 2013 noemde de minister dit document van de Turkse officier van justitie authentiek. Desondanks weigerde de minister gevolg te geven aan het verzoek van de Kamerleden om aan de Nederlandse ambassadeur Bekink te vragen zijn foute informatievoorziening aan de Amerikaanse congresleden te corrigeren (zie hiervoor prod 4).

Op 20 januari 2014 oordeelde het Gerechtshof te Arnhem op een klacht van de Turkse aangevers dat uit het door aangevers gepresenteerde materiaal en de verrichte oriënterende feitenonderzoeken *"voldoende feiten en omstandigheden naar voren zijn gekomen waaruit een redelijk vermoeden van schuld voortvloeit dat beklaagde* (Joris Demmink) *zich schuldig heeft gemaakt aan de (---) gestelde strafbare feiten."* Het hof achtte een nader met voldoende waarborgen omkleed strafrechtelijk onderzoek noodzakelijk en beval de vervolging van Demmink. [6] Het openbaar ministerie is dit onderzoek in februari 2014 gestart. Uit dit onderzoek zijn nog geen resultaten bekend, verwacht wordt dat het een jaar in beslag zal nemen.

---

[4] **productie 4:** Brief d.d. 7 november 2013

[5] **productie 5:** Tweede Kamer, vergaderjaar 2012-2013, Aanhangsel van de Handelingen, nr. 691 en brief van 26 februari 2013, Tweede Kamer, vergaderjaar 2012-2013, Aanhangsel van de Handelingen, nr. 1459

[6] **productie 6:** Arrest d.d. 20 januari 2014 Hof Arnhem

Twee dagen na het arrest van het Gerechtshof te Arnhem liet de minister de Tweede Kamer weten dat hij de vergoeding van de kosten van Demminks strafadvocaat zou beëindigen, maar de kosten rechtsbijstand in de door Demmink tegen het Algemeen Dagblad wegens de publicaties van oktober 2012 aangespannen civielrechtelijke procedure, vanuit het ministerie zou blijven vergoeden.[7]

Het Rolodex onderzoek

Op 23 december 2013 informeerde mr. H.J. Bolhaar, voorzitter van het College van procureurs-generaal namens het ministerie van veiligheid & Justitie, de advocaat van een Nederlands slachtoffer van kindermisbruik, over het Rolodex onderzoek dat eind jaren 90 plaats vond in het arrondissement Amsterdam. Dit onderzoek naar vermeend seksueel misbruik van jongens beneden de leeftijd van 16 jaar door officieren van justitie en andere hoge justitieambtenaren dat plaats vond in 1998 en 1999, leverde volgens hem uiteindelijk geen bewijs op tegen de verdachte personen. De brief met samenvatting schrijft letterlijk: *"Zoals ook al eerder gemeld in antwoorden op Kamervragen van 15 juni 2007 is de oud-SG van het ministerie van Veiligheid en Justitie op geen enkele wijze naar voren gekomen, noch is er informatie aangetroffen waaruit blijkt dat hij enige bemoeienis heeft gehad met het onderzoek."* [8]

Op 5 maart 2014 legde een indertijd bij het Rolodex onderzoek betrokken CIE-rechercheur een verklaring af die in directe tegenspraak is met deze informatie van het ministerie van Veiligheid & Justitie. Dit gebeurde tegenover de rechter-commissaris van de rechtbank te Utrecht, die deze getuige De Koter onder ede hoorde op verzoek van de Stichting De Roestige Spijker. De getuige verklaarde o.a.:
"Bij aanvang van het tactisch (Rolodex) onderzoek zijn er door de Rijksrecherche een aantal namen bekend gemaakt van hooggeplaatsten, en daarop diende verder onderzoek plaats te vinden. Dat waren de heren Waabeeke, Woldrik en Holthuijzen (die drie heren waren allen officier van justitie) en de heer Demmink die destijds werkzaam was bij het ministerie (---) Holthuijzen was CIE-officier bij de Rijksrecherche. (---) Als ik over Demmink spreek, bedoel ik de heer Joris Demmink. (onderstreping van indieners dezes)" [9] Deze CIE-rechercheur verklaarde ook dat het onderzoek *'stuk'* ging voordat daadwerkelijk tactisch onderzoek kon plaatsvinden.

Ook de tactisch leider van het Rolodex team, Jaap Hoek, liet op 5 maart 2014 tegenover de rechter-commissaris te Utrecht weten, dat het onderzoek uiteindelijk tot niets had

---

[7] **productie 6a:** brief van 22 januari 2014 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer. Zie ook: http://www.rijksoverheid.nl/bestanden/documenten-en-publicaties/kamerstukken/2014/01/22/beantwoording-door-minister-opstelten-van-vragen-over-de-vergoeding-van-advocaatkosten-van-een-oud-ambtenaar/antwoorden-kamervragen-over-de-vergoeding-van-advocaatkosten-van-een-oud-ambtenaar.pdf

[8] **productie 7:** brief d.d. 23 december 2013 aan mr. M.J. de Witte

[9] **productie 8:** proces-verbaal van voorlopig getuigenverhoor van L.G. de Koter d.d. 5 maart 2014, rechtbank Midden-Nederland, zaaknummer: C/16/347668/HA RK 13-200

geleid, omdat er overduidelijk was '*gelekt*'. Hoek kon zich de namen van de hooggeplaatste justitieambtenaren tegen wie het onderzoek liep, echter niet meer herinneren.[10]

Nog scherper werd de informatie van mr. Bolhaar tegengesproken door de getuige E.M. Broersma, die op 15 april 2014 door de rechter-commissaris te Utrecht op verzoek van de Stichting de Roestige Spijker onder ede werd gehoord. Broersma werkte eind jaren '90 als commandant van het observatieteam bij de afdeling Terrorisme en Bijzondere taken. Hij kreeg eind 1998 de bijzondere opdracht informatie te verzamelen over vier verdachten, waarnaar de Rijksrecherche op dat moment onderzoek deed. Hij verklaarde: *"Een van die verdachten was de heer Demmink. (---) De reden waarom dit onderzoek zo kort liep, was dat de zaak op enig moment stuk was. Ik bedoel daarmee dat er gelekt is naar een van de betrokken verdachten (---) dat betrof de heer Holthuis (---) hoofdofficier van het landelijk parket."*[11]

Hetgeen de direct betrokken rechercheurs over het Rolodex onderzoek verklaren is een bevestiging van wat de toenmalig CID-officier van justitie Fred Teeven in 2007 al aangaf over de zaak. De huidige staatssecretaris van Justitie Teeven verklaarde toen onder ede dat het onderzoek indertijd voortijdig door contra-acties kapot was gemaakt: *" Het ging om een onderzoek van de Rijksrecherche en de zedenpolitie (---) er is getapt, maar er is verder geen vervolging ingesteld. De hoofdofficier van justitie van Amsterdam was verantwoordelijk en heeft mij verzocht een onderzoek in te stellen.(---) Ik was als CIE-officier van justitie betrokken (---) er is getapt, maar er is verder geen vervolging ingesteld.(---) Op enig moment zijn er contra-acties gekomen(---) Voordat het onderzoek eindigde speelde dit al. "* [12]

De baas van Fred Teeven was indertijd hoofdofficier van justitie Hans Vrakking. Het Rolodex onderzoek was op zijn initiatief gestart. Ook hij beaamt dat de naam Demmink indertijd was gevallen in het Rolodex onderzoek. Hij vertelde in maart 2014 aan de NRC journalist Haenen dat indertijd bij de BVD belastende informatie binnen kwam over Demmink: *"De chauffeur van Demmink, Rob Mostert (---) had tegenover de BVD verteld 'er niet meer tegen te kunnen'. Hij zat ermee dat Demmink in de dienstauto af en toe seks had met jongens. Uiteindelijk werd na overleg met Teeven besloten de informatie over Demmink niet verder te onderzoeken omdat dit buiten het bereik van de Rolodex zaak lag. (---) De naam van Demmink is dus wel degelijk langs gekomen, maar niet verder bekeken (---) En toen gebeurde er iets heel raars.(---) Harry Borghouts belde. Waar ben jij mee bezig, riep hij. Jij bent bezig een van mijn ambtenaren te onderzoeken (---) Demmink. Toen heb ik gezegd: we onderzoeken van alles, maar Demmink maakt geen deel uit van het onderzoek (---) De dag na dit telefoongesprek (---) bleek dat het onder-*

---

[10] **productie 9:** proces-verbaal van voorlopig getuigenverhoor van J. Hoek d.d. 5 maart 2014, rechtbank Midden-Nederland, zaaknummer: C/16/347668/HA RK 13-200

[11] **productie 10:** proces-verbaal van voorlopig getuigenverhoor van E.M. Broersma d.d. 15 april 2014, rechtbank Midden-Nederland, zaaknummer: C/16/347668/HA RK 13-200

[12] **productie 11:** proces-verbaal van verhoor d.d. 12 april 2007 van Fred Teeven achter gesloten deuren, rechtbank Den Haag, parketnr. 09/754023-06

zoek uitgelekt en dus kapot was.(---) Borghouts zegt dat hij van Demmink hoorde over het Rolodex onderzoek en Demmink zegt het van een of andere hoofdofficier van justitie te hebben gehoord." [13]

De interventie door de toenmalig secretaris-generaal van Justitie Borghouts voor zijn ambtenaar Demmink, zoals geschetst door Vrakking, wordt beaamd door de toenmalig voorzitter van het College procureurs-generaal, René Ficq. Ficq leest uit zijn oude aantekeningen: *"Deze (*Borghouts*) was aangesproken door Demmink. Hij had vernomen dat hij voorwerp van onderzoek zou zijn in Amsterdam, alsmede een hoofdofficier van justitie."*[14]

Reactie minister van Veiligheid & Justitie Ivo Opstelten

Uit de verklaringen van de in 1998 bij het Rolodex onderzoek betrokken rechercheurs komt een alarmerend beeld naar voren van een strafrechtelijk onderzoek naar mogelijk kindermisbruik van hoge justitieambtenaren, dat voortijdig effectief wordt gefrustreerd door lekken naar en ingrijpen van hoge ambtenaren uit het justitieapparaat. Het gaat hier niet om één zegsman, maar om drie direct betrokken rechercheurs, de Koter, Hoek en Broersma, een betrokken CIE officier van justitie, thans staatssecretaris Veiligheid & Justitie en de verantwoordelijke hoofdofficier van justitie.
De minister van Veiligheid & Justitie, verantwoordelijk voor de juiste uitvoering van de wetten, heeft op grond van deze verklaringen geen enkele actie genomen om in deze kwestie de volledige waarheid boven tafel te krijgen. Erger, minister Opstelten heeft op de afgelegde verklaringen niet dan in afwijzende termen publiekelijk gereageerd.

Na de verklaringen van De Koter, Hoek en Vrakking heeft de minister zich opnieuw tot de Tweede Kamer der Staten-Generaal gewend met het bericht dat het Rolodex onderzoeksdossier opnieuw was bestudeerd door het openbaar ministerie, maar dat opnieuw was vastgesteld dat de oud-secretaris-generaal op geen enkele wijze in dit onderzoek naar voren was gekomen. In de brief wordt met geen woord gerept over het *'lekken'* en van hogerhand effectief *'stuk'* maken van het onderzoek zoals beschreven door De Koter, Hoek, Teeven en Vrakking en later ook Broersma.[15]

Na de verklaring van oud-rechercheur Broersma dat hij indertijd de opdracht kreeg vier verdachten te volgen waaronder Demmink, reageerde de minister op 15april 2014 opnieuw in het openbaar. Tegenover diverse media gaf hij opnieuw aan overtuigd te zijn van de onschuld van de oud secretaris-generaal. Aan de NOS liet hij over de onderzoeken naar Demmink weten : *"Het was niks, het is niks en het zal niks worden."* [16]

---

[13] **productie 12:** NRC 22 maart 2014
[14] **productie 13:** Volkskrant 8 maart 2014
[15] **productie 14:** Brief d.d. 27 maart 2014 aan de voorzitter van de Tweede Kamer
[16] Zie: http://www.radio1.nl/item/190683-Opstelten:%20zaak-Demmink%20is%20niks.%20wordt%20niks.html

<u>Frustratie van de wet: schending van artikel 355 lid 4 subsidiair 356 WvS</u>
De minister van Veiligheid & Justitie is politiek verantwoordelijk voor het functioneren van het openbaar ministerie. De minister kan aanwijzingen geven betreffende de uitoefening van de taken en bevoegdheden van het openbaar ministerie. Deze aanwijzingen kunnen algemeen en bijzonder van aard zijn en ook individuele zaken betreffen (artikel 127 RO). De leden van het openbaar ministerie zijn verplicht de aanwijzingen van de minister op te volgen. Dit impliceert dat ook publieke uitspraken van de minister over individuele zaken, niet zijnde concrete aanwijzingen, invloed zullen hebben op de wijze waarop het openbaar ministerie in die zaken zijn werkzaamheden zal verrichten. Wanneer deze uitspraken gericht zijn op het frustreren van de tenuitvoerlegging van de wet of internationaal bindende verdragen, impliceert dit een strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de minister zoals bedoeld in artikel 355 lid 4 WvS.

Het openbaar ministerie is belast met de vervolging van strafbare feiten. Misbruik van jongeren beneden de 16 jaar is strafbaar gesteld in ons Wetboek van Strafrecht. Neder land heeft het Verdrag van Lanzarote (2007) ondertekend. Dit verdrag eist dat de strafrechtelijke onderzoeken en procedures betreffende seksueel kindermisbruik prioriteit krijgen en zonder onnodige vertraging worden uitgevoerd door de lidstaten (artikel 30). Het verplicht de lidstaten bovendien de vervolging van seksueel kindermisbruik niet afhankelijk te stellen van de aangifte of beschuldiging door het slachtoffer (artikel 32).

Nederland is ook lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (1950). Het Europees hof voor de Rechten van de Mens heeft in een aantal uitspraken duidelijk gemaakt dat seksueel misbruik van kinderen moet worden gekwalificeerd als een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM: het recht om verschoond te blijven van onmenselijke behandeling en marteling en het recht op familie- en privéleven. De artikelen 3 en 8 impliceren aldus het Europese Hof een positieve verplichting van de Staat om kinderen te beschermen tegen o.a. seksueel misbruik. Hieronder valt een effectief en voortvarend strafrechtelijk onderzoek, onmiddellijk ingesteld na de eerste aangiften.[17] De Hoge Raad erkent deze internationale verplichting expliciet.[18]

---

[17] (EHRM 24 september 2004, M.C. tegen Bulgarije (application no. 39272/98), EHRM 20 maart 2012, C.A.S. en C.S. tegen Roemenië (application no. 26692/05), EHRM 15 augustus 2012, I.G. tegen Moldova (application no. 53519/07) en EHRM 28 Januari 2012, O'Keeffe tegen Ierland, (application no. 35810/09)

[18] Hoge Raad 18 april 2014, **ECLI:NL:HR:2014:948** (OM/Vereniging Martijn), rov 3.11.3 jo. 3.9 in navolging van de A.G. L. Timmerman in zijn conclusie, ECLI:NL:PHR:2013:2379, rov 3.21-3.27: Daarin schrijft Timmermans o.a.: ***"Onder art. 3 EVRM is een positieve verplichting aangenomen om preventieve en repressieve maatregelen te nemen ter bescherming van kinderen tegen lichamelijke mishandeling wanneer men, bijvoorbeeld naar aanleiding van herhaalde waarschuwingen of gewichtige aanwijzingen, weet of redelijkerwijs had behoren te weten dat het kind ter zake aan een risico werd blootgesteld. Deze rechtspraak is vervolgens toegepast in het kader van seksueel misbruik. In verband met art. 8 EVRM is een positieve verplichting aangenomen om (gepoogde) vergrijpen te criminaliseren en op effectieve wijze te onderzoeken en vervolgen, te meer wanneer het lichamelijke en morele welzijn van een kind bedreigd wordt"***

In de kwestie Demmink zijn naar de mening van het Gerechtshof te Arnhem aangiften uit 2008 en 2010 wegens kindermisbruik in Turkije onvoldoende onderzocht. Het hof heeft daarom op 20 januari 2014 het openbaar ministerie bevolen deze aangiften alsnog te onderzoeken. Internationale verdragen vereisen niet alleen een gedegen, maar ook een voortvarende afhandeling van dit soort aangiften. Voor de reeds opgelopen vertraging draagt de minister van Veiligheid & Justitie niet alleen politieke verantwoordelijkheid maar ook strafrechtelijke verantwoordelijkheid. Zijn directe bemoeienis met de kwestie was er vanaf september 2011 immers bij voortduring opgericht de aangiften tegen Demmink te bagatelliseren en de integriteit van zijn secretaris-generaal bij voorbaat boven alle twijfel te verheffen. Nog in oktober 2013 liet de minister de Tweede Kamer weten dat "*alles was onderzocht*" maar dat er nog "*geen begin van juistheid is gebleken ten aanzien van de geruchten en aantijgingen.*" Met dit handelen heeft de minister de uitvoering van de wet en internationale verplichtingen actief gefrustreerd.

De minister heeft het daarbij niet gelaten. Tijdens het nu lopende door het hof Arnhem bevolen onderzoek heeft hij zich opnieuw uitgelaten over de aanklachten wegens kindermisbruik aan het adres van zijn oud secretaris-generaal. In reactie op een oud-rechercheur die onder ede verklaarde in 1998 de opdracht te hebben gehad met zijn observatieteam Demmink te volgen als verdachte van kindermisbruik, antwoordde de minister van Veiligheid & Justitie publiekelijk: "*het was niks, het is niks en het wordt niks.*" Hij beïnvloedt daarmee opnieuw op ontoelaatbare wijze de leden van het openbaar ministerie die op dit moment bezig zijn het door de rechter opgedragen onderzoek uit te voeren en frustreert daarmee intentioneel de juiste uitvoering van de wet waarvoor zijn ministerie verantwoordelijk is.

Daarnaast draagt de minister de volle politieke verantwoordelijkheid voor het ambtsmisbruik begaan door leden van het openbaar ministerie en het ministerie van Justitie, zoals recent omschreven in de verklaringen van drie oud-rechercheurs, en twee oud-officieren van justitie over de teloorgang van het Rolodex onderzoek. Het van bovenaf frustreren van strafrechtelijk onderzoek naar mogelijk eigen strafbaar handelen: misbruik van jongens jonger dan 16 jaar, moet worden gezien als zeer ernstig strafbaar handelen, dat de integriteit van onze gehele strafrechtspleging raakt. Dit behoort in een naar behoren functionerende rechtsstaat na bekend worden, per onmiddellijk en met alle middelen te worden onderzocht. De verantwoordelijkheid hiervoor ligt bij de minister van Veiligheid & Justitie. Wanneer de minister hierin geen verantwoordelijkheid neemt en erger, de boodschappers van het plaats gevonden kwaad en public laat weten dat er niets aan de hand "*was en is*" frustreert hij intentioneel de uitvoering van de wetten, die aan zijn ministerie is opgedragen. De minister schendt ook hiermee artikel 355 lid 4 WvS.

Ondergetekenden verzoeken uw commissie daarom de Tweede Kamer in overweging te geven de procureur-generaal bij de Hoge Raad op te dragen Ivo Opstelten, Minister van Veiligheid en Justitie strafrechtelijk te vervolgen terzake overtreding van artikel 355 lid 4 subsidiair artikel 356 Wetboek van Strafrecht en leggen dit verzoek ter kennisneming neer bij de Procureur-generaal bij de Hoge Raad.

K. Boeij

5 september 2014

K. de Graaff

i.o.

J. van Huet

B. Molenkamp

J.A. Poelmann

P.A.W. Scheffelaar Klots

Tweede Kamer der Staten-Generaal

2

Vergaderjaar 2008–2009

31 808 (R1872)

Goedkeuring van het op 25 oktober 2007 te Lanzarote tot stand gekomen Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik (Trb. 2008, 58)

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

Het advies van de Raad van State van het Koninkrijk wordt niet openbaar gemaakt, omdat het zonder meer instemmend luidt (artikel 25 a, vijfde lid j° vierde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State).

1. Inleiding

Opgroeiende kinderen verdienen ons aller bescherming. Het is van het grootste belang dat kinderen in een veilige omgeving opgroeien en zich op gezonde en evenwichtige wijze kunnen ontwikkelen tot volwassenen. Mensen die in hun kindertijd het slachtoffer zijn van seksueel geweld of misbruik, dragen de tekenen van die traumatische gebeurtenissen veelal de rest van hun leven met zich mee. Familie, samenleving en overheid dienen dan ook elk vanuit de eigen verantwoordelijkheid de allergrootste inspanning te leveren om kinderen te vrijwaren van schending van hun lichamelijke en geestelijke integriteit. Tot de bescherming die de overheid kan bieden, behoort ook strafrechtelijke bescherming tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik.

Seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen zijn een wereldwijd verschijnsel en behoeven zowel nationaal als internationaal een krachtige aanpak. Seksuele uitbuiting van kinderen gaat vaak gepaard met grensoverschrijdende zware en vaak georganiseerde criminaliteit. De ontwikkelingen in de techniek en op internet dragen er aan bij dat kinderpornografie zich eenvoudig over de landsgrenzen verspreidt en nieuwe vormen van misbruik zich openbaren. Gelet op deze internationale dimensie vereisen het voorkomen en bestrijden van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen intensieve en effectieve internationale samenwerking. Daartoe zijn internationaal al veel relevante rechtsinstrumenten totstandgekomen. Ontwikkelingen in de maatschappij, zoals bijvoorbeeld het toegenomen gebruik van internet door zowel kinderen als daders, stellen overheden voor de uitdaging om beleid en wetgeving inzake het voorkomen en bestrijden van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik daarmee zoveel mogelijk gelijke tred te laten houden en waar nodig aan te passen of aan te scherpen. Het op 25 oktober 2007 te Lanzarote tot stand gekomen Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik (*Trb.* 2008, 58; hierna: het Verdrag) vormt de weergave van de laatste internationale overeenstemming op dit terrein en dient om die reden te worden verwelkomd. Het kabinet beschouwt het Verdrag mede als een ondersteuning in de intensivering van de strijd tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik.

KST125725
0809tkkst31808R1872-3
ISSN 0921 - 7371
Sdu Uitgevers
’s-Gravenhage 2008

Het Verdrag beoogt een hecht fundament en een krachtige bijdrage te leveren aan de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik. Het Verdrag is met grote voortvarendheid totstandgekomen, hetgeen het belang en de urgentie die de Raad van Europa terecht aan het onderwerp toekent – mede in het kader van het driejarig Raad van Europa-programma «Building a Europe for and with children» –, onderstreept. Op 25 oktober 2007 is het Verdrag te Lanzarote voor ondertekening opengesteld. Bij die gelegenheid is het Verdrag voor het Koninkrijk der Nederlanden ondertekend. Momenteel (mei 2008) hebben 28 lidstaten van de Raad van Europa het Verdrag ondertekend. Het Verdrag is nog niet in werking getreden.

Het Verdrag is alomvattend en multidisciplinair van aard en beoogt blijkens artikel 1 het volgende te bewerkstelligen: (1) voorkoming en bestrijding van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen, (2) bescherming van de rechten van kinderen die het slachtoffer zijn van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik en (3) het bevorderen van nationale en internationale samenwerking in de strijd tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen.
Het Verdrag ziet op de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik in brede zin en beslaat een groot aantal onderwerpen die raken aan die bescherming. Naast straf- en sanctiebepalingen gaat het om preventieve en beschermende maatregelen, procedurele bepalingen, interventiemaatregelen, en maatregelen die betrekking hebben op nationale coördinatie en internationale samenwerking.

Het Verdrag bestaat uit dertien hoofdstukken: hoofdstuk I (doelstellingen, beginsel van non-discriminatie en begripsomschrijvingen), hoofdstuk II (preventieve maatregelen), hoofdstuk III (gespecialiseerde autoriteiten en coördinerende instanties), hoofdstuk IV (beschermende maatregelen en hulp aan slachtoffers), hoofdstuk V (interventieprogramma's of -maatregelen), hoofdstuk VI (materieel strafrecht), hoofdstuk VII (onderzoek, vervolging en procesrecht), hoofdstuk VIII (vastleggen en opslaan van gegevens), hoofdstuk IX (internationale samenwerking), hoofdstuk X (toezichtsmechanisme), hoofdstuk XI (verhouding tot andere internationale instrumenten), hoofdstuk XII (wijzigingen van het Verdrag), hoofdstuk XIII (slotbepalingen).
Het Verdrag is voor een deel geënt op de reeds bestaande internationale overeenkomsten op dit terrein. In het bijzonder kunnen worden vermeld het in het kader van de Verenigde Naties op 20 november 1989 te New York tot stand gekomen Verdrag inzake de rechten van het kind (*Trb*. 1990, 46 en 17) en het op 25 mei 2000 te New York tot stand gekomen Facultatief Protocol inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie bij het Verdrag inzake de rechten van het kind (*Trb*. 2001, 63 en 130), het op 15 november 2000 te New York tot stand gekomen Protocol inzake de voorkoming, bestrijding en bestraffing van mensenhandel, in het bijzonder vrouwenhandel en kinderhandel, tot aanvulling van het Verdrag van de Verenigde Naties tegen grensoverschrijdende georganiseerde misdaad (*Trb*. 2001, 69 en 2004, 35) en het in het kader van de Internationale Arbeidsorganisatie op 17 juni 1999 te Geneve tot stand gekomen Verdrag betreffende het verbod op en de onmiddellijke actie voor de uitbanning van de ergste vormen van kinderarbeid (*Trb*. 2001, 69 en 2004, 35). Op het niveau van de Europese Unie kunnen worden genoemd het kaderbesluit 2004/68/JHA van de Raad van de Europese Unie van 22 december 2003 ter bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie (*PbEU* L 13), het kaderbesluit 2001/220/JHA van de Raad van de Europese Unie van 15 maart 2001 inzake de positie van het slachtoffer in het strafproces (*PbEG* L 82) en het kaderbesluit 2002/629/JHA van de Raad van de Europese Unie van 19 juli 2002 inzake bestrijding van mensenhandel (*PbEG* L 203). De Raad van Europa

zelf heeft met het op 23 november 2001 te Boedapest tot stand gekomen Verdrag inzake de bestrijding van strafbare feiten verbonden met elektronische netwerken (*Trb*. 2002, 18 en 2004, 290; de Cybercrime Convention) en het op 16 mei 2005 te Warschau tot stand gekomen Verdrag van de Raad van Europa inzake bestrijding van mensenhandel (*Trb*. 2006, 99) eerder voorzien in bindende instrumenten op aanverwante terreinen.

Het Verdrag bevat doublures met bovengenoemde overeenkomsten. Op een aantal punten gaat het Verdrag echter een stap verder. Daardoor heeft het duidelijk toegevoegde waarde. In het bijzonder geldt dat voor enkele nieuwe strafbepalingen, ruime rechtsmachtbepalingen ter bestrijding van sekstoerisme en bepalingen met betrekking tot dadergerichte interventieprogramma's en -maatregelen. Bij de strafbepalingen is in het bijzonder gekeken of de voortschrijdende ontwikkeling van de techniek, de verdere digitalisering van de maatschappij en het toenemend gebruik van de open communicatiemogelijkheden op het internet om een verdergaande strafrechtelijke bescherming van kinderen tegen misbruik vragen. Het nieuwe verdrag vormt derhalve de meest recente weergave van de internationale consensus over de strafrechtelijke bescherming van kinderen en past in het beleid van de regering op deze gebieden. Enkele van de in het Verdrag opgenomen strafbaarstellingsverplichtingen nopen tot uitvoeringswetgeving in Nederland. Deze wetgeving is opgenomen in het voorstel van wet tot uitvoering van het Verdrag.

Op grond van artikel 48 van het Verdrag kunnen geen voorbehouden bij het Verdrag worden gemaakt, met uitzondering van de bepalingen waarbij het Verdrag nadrukkelijk in die mogelijkheid voorziet. Nederland is voornemens om van die mogelijkheden geen gebruik te maken.

Wat betreft de relatie tussen het Verdrag en de Europese Unie wordt opgemerkt dat het Verdrag voorziet in de mogelijkheid van toetreding door de Europese Gemeenschap. Daarover heeft nog geen definitieve besluitvorming plaatsgevonden.

Bij het Verdrag is een zogenoemd «explanatory report», een toelichtend rapport, opgesteld. Dit rapport geeft een authentieke toelichting op en verantwoording van de artikelen in het Verdrag. Het is gepubliceerd op de website van de Raad van Europa (http://conventions.coe.int/Treaty/EN/Reports/Html/201.htm).

Koninkrijkspositie

De Regering van de Nederlandse Antillen heeft aangegeven medegelding van het Verdrag voor haar land wenselijk te achten. De Nederlandse Antillen, alwaar de rechten van de mens hoog in aanzien staan, kunnen de seksuele exploitatie en seksueel misbruik van zowel kinderen als volwassenen, niet toestaan op haar grondgebied. Dergelijke handelingen zijn een aantasting van, en vormen een inbreuk op, de eer en menswaardigheid van een individu. Ook malafide personen, die met dergelijke handelingen een winstoogmerk hebben en zich willen verrijken aan het leed van anderen, dienen deze mogelijkheid te worden ontnomen. Voor wat betreft wetgeving, bevat Boek 2, titel XIV, van het huidige Wetboek van Strafrecht een aantal strafbepalingen die betrekking heeft op de seksuele exploitatie en het seksueel misbruik van kinderen. Deze bepalingen worden in Boek 2, titel XIII, van het nieuwe ontwerp-Wetboek van Strafrecht aangepast en uitgebreid. Wanneer dit gewijzigde Wetboek van Strafrecht in werking treedt, behoeft het Verdrag op het terrein van de strafbaarstelling geen nadere uitvoeringswetgeving. Naast de strafbaarstelling van de seksuele exploitatie en het seksueel misbruik van kinderen, zal de uitvoering van

het Verdrag aanvullend beleid vergen op beide terreinen die mogelijkerwijs uitvoeringswetgeving behoeven.
De Regering van Aruba heeft eveneens aangegeven medegelding van het Verdrag voor haar land wenselijk te achten. Voor zover de materie nog niet wettelijk geregeld is, zal hierin worden voorzien in het nieuwe Arubaanse Wetboek van Strafrecht.
De goedkeuring wordt voor het gehele Koninkrijk gevraagd. Het Verdrag zal voor de verschillende landen binnen het Koninkrijk worden bekrachtigd nadat in de benodigde uitvoeringswetgeving is voorzien. Overeenkomstig artikel 18 van het op 23 mei 1969 te Wenen tot stand gekomen Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht (Trb. 1972, 51) dienen de landen binnen het Koninkrijk zich overigens ook vóór de bekrachtiging te onthouden van handelingen die indruisen tegen voorwerp en doel van het Verdrag.

2. Artikelsgewijze toelichting

2.1 Hoofdstuk I (Doelstellingen, beginsel van non-discriminatie en begripsomschrijvingen)

Artikel 1 (Doelstellingen)

In de inleiding van deze toelichtende nota is reeds melding gemaakt van de brede doelstellingen van het Verdrag. Deze worden weergegeven in het eerste lid. Het Verdrag ziet niet alleen op het voorkomen en bestrijden van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, maar ook op de bescherming van de rechten van kinderen die het slachtoffer zijn van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik. De reikwijdte van het Verdrag maakt dat niet alle onderdelen ervan primair op het terrein van Justitie liggen; de verantwoordelijkheid voor de uitvoering van het Verdrag wordt gedeeld door verschillende departementen.
Artikel 1 stelt voorts buiten twijfel dat zowel nationale als internationale samenwerking onontbeerlijk is voor een effectieve aanpak van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik.

In het tweede lid komt tot uitdrukking dat een specifiek monitoringsmechanisme een effectieve uitvoering van de verdragsverplichtingen moet verzekeren. Daartoe wordt een Comité van de Partijen in het leven geroepen (zie hierna de toelichting op hoofdstuk X).

Artikel 2 (Beginsel van non-discriminatie)

Deze bepaling scherpt in dat de implementatie en uitvoering van de bepalingen van het Verdrag gewaarborgd moeten zijn zonder enige discriminatie op welke grond dan ook. De klassieke discriminatiegronden, ontleend aan artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 1 van het op 4 november 2000 te Rome tot stand gekomen Protocol nr. 12 bij het EVRM (*Trb.* 2001, 18), worden vermeld. In aanvulling daarop noemt het Verdrag verder nog de gronden «seksuele geaardheid», «gezondheid» en «handicap». De opsomming is evenwel niet limitatief.

Artikel 3 (Begripsomschrijvingen)

Het Verdrag definieert «kind» in onderdeel (a) als iedere persoon jonger dan achttien jaar. Daarmee sluit het aan bij de internationaal gebruikelijke definitie.
Voor hetgeen het Verdrag verstaat onder «seksuele uitbuiting en seksueel misbruik» wordt in onderdeel (b) verwezen naar de in de artikelen 18 tot en met 23 van het Verdrag omschreven strafbare gedragingen. Waar

andere internationale instrumenten zich voornamelijk richten op seksuele uitbuiting van kinderen, waarbij de nadruk ligt op een commerciële component (kinderprostitutie, kinderpornografie en kinderhandel), beslaat het onderhavige Verdrag naast uitbuiting ook seksueel misbruik als zodanig.
Tot slot bepaalt onderdeel (c) wat in het kader van het Verdrag onder het begrip «slachtoffer» moet worden verstaan: elk kind dat onderworpen is aan seksuele uitbuiting of seksueel misbruik.

2.2 Hoofdstuk II (Preventieve maatregelen)

Artikel 4 (Beginselen)

Deze bepaling geeft de belangrijkste doelstelling van het Verdrag weer: voorkomen dat seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen plaatsvinden. Partijen zijn verplicht tot het nemen van de noodzakelijke maatregelen om kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik te beschermen. Bij het nemen van maatregelen hebben partijen ruimte om eigen beleid en beleidsprogramma's te ontwikkelen.
Het kabinet staat een krachtige aanpak van kindermishandeling voor. Seksuele uitbuiting en seksueel misbruik zijn een ernstige vorm van kindermishandeling. De bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik maakt integraal onderdeel uit van de brede aanpak van kindermishandeling. Het pakket aan voorzieningen en maatregelen dat de komende tijd in Nederland op dit terrein wordt genomen, is neergelegd in het Actieplan aanpak kindermishandeling (Kamerstukken II 2006/07, 31 015, nr. 16). Vier kerndoelen zijn voor het Actieplan aanpak kindermishandeling leidend: voorkomen, signaleren, stoppen en beperken van de schadelijke gevolgen van kindermishandeling. Met deze kerndoelen sluit het Actieplan aan bij de brede opzet van het Verdrag, waarin zowel preventieve, beschermende en zorgverlenende, als strafrechtelijke bepalingen zijn opgenomen.

Artikel 5 (Werving, training en bewustmaking van personen die tijdens hun werk met kinderen in aanraking komen)

Het eerste en tweede lid van dit artikel gaan over het vergroten van kennis en bewustwording over seksuele uitbuiting en seksueel misbruik bij degenen die in de omgeving van kinderen werken. Het Actieplan aanpak kindermishandeling omvat een aantal maatregelen die gericht zijn op deskundigheidsbevordering bij personen die werken met kinderen. Een van deze maatregelen betreft invoering van de werkwijze van de Reflectie en Actiegroep Aanpak Kindermishandeling (RAAK). Concreet aandachtspunt binnen deze werkwijze is deskundigheidsbevordering van professionals en vrijwilligers die met kinderen werken door de gehele keten.

Het derde lid verplicht partijen om ervoor te zorgen dat personen die zijn veroordeeld wegens seksueel misbruik van kinderen, geen toegang hebben tot beroepen waarbij sprake is van regelmatig contact met kinderen. Partijen hebben daarbij de nodige ruimte voor eigen beleid, bijvoorbeeld waar het toetsing aan proportionaliteit en de reïntegratie van veroordeelden in de maatschappij betreft. Het Verdrag sluit met deze bepaling nauw aan bij het Nederlandse systeem van de verklaring omtrent het gedrag (zie onder andere Kamerstukken II 2006/07, 30 800 VI, nr. 40). In Nederland is de verklaring omtrent gedrag wettelijk verplicht voor een aantal beroepen waarin men in de uitoefening van het beroep regelmatig met kinderen in aanraking komt en met name die beroepen waarin er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie. Dit geldt voor het primair en voortgezet onderwijs en de kinderopvang. Voor veel andere sectoren geldt weliswaar geen wettelijke verplichting, maar zijn er

afspraken dat de verklaring omtrent gedrag wordt aangevraagd of doen organisaties dat uit eigen beweging.

Artikel 6 (Voorlichting voor kinderen)

Deze bepaling verplicht partijen om kinderen voorlichting te geven over de gevaren van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik en kinderen op die wijze weerbaar te maken en te beschermen. Het kabinetsbeleid omvat een groot aantal maatregelen op dit terrein. Onder andere kan worden gewezen op de maatregelen in het kader van het programma Alle Kansen voor Alle Kinderen van de Minister voor Jeugd en Gezin (Kamerstukken II, 2006/07, 31 001, nr. 5) en het in 2007 door de Staatssecretaris van VWS gestarte programma Seksuele gezondheid van de jeugd. Ook in de Emancipatienota van de minister van OCW (Kamerstukken II 2007/08, 30 420, nr. 50) wordt het belang van het vergroten van de weerbaarheid van meisjes en jongens tegen (seksueel) geweld onderkend.

Artikel 7 (Preventieve interventieprogramma's en -maatregelen)

Partijen zijn verplicht om te waarborgen dat personen die vrezen dat zij een van de in het Verdrag omschreven misdrijven zullen begaan, toegang hebben tot interventiemaatregelen. In het kader van de reguliere geestelijke gezondheidszorg bestaan interventie- en behandelingsmogelijkheden.

Artikel 8 (Maatregelen gericht op het algemene publiek)

Deze bepaling verplicht partijen om publiekscampagnes te houden waarin informatie en voorlichting worden gegeven over seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen. De periodieke publiekscampagne in het kader van het Actieplan aanpak kindermishandeling heeft een algemeen bereik en richt zich zowel op kinderen als op mensen in de omgeving van kinderen. Doelstelling van de campagne is een bredere bewustwording van het publiek terzake van kindermishandeling en het stimuleren van alertheid ten opzichte van het verschijnsel en de verantwoordelijkheid voor het melden ervan.
De voorlichtingscampagne DigiBewust wijst specifiek op de gevaren die zich voor kinderen voordoen op het internet en bij gebruik van andere moderne communicatiemiddelen. Mede ter uitvoering van het Verdrag zal de komende tijd worden bezien op welke wijze voorlichting over veilig internetgebruik breder bij ouders en kinderen onder de aandacht kan worden gebracht.

Artikel 9 (Participatie van kinderen, de particuliere sector, de media en het maatschappelijk middenveld)

Deze bepaling roept partijen op om kinderen, de particuliere sector, het maatschappelijk middenveld en de media te betrekken bij de ontwikkeling en uitvoering van beleid ter bestrijding van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen.

In Nederland is op dit terrein sprake van een brede samenwerking tussen publieke en private partijen. Een aantal voorbeelden daarvan kan worden genoemd. Hierboven werd al gewezen op de voorlichtingscampagne DigiBewust, een samenwerkingsverband tussen overheid en de particuliere sector dat onder andere strekt tot voorlichting over verantwoord gebruik door kinderen van moderne communicatiemiddelen. Voorts heeft het door het ministerie van Justitie gesubsidieerde particuliere Meldpunt Kinderporno een belangrijke rol bij het voorkomen en bestrijden van kinderpornografie. Dit meldpunt biedt een laagdrempelige mogelijkheid

om seksuele uitbuiting van kinderen te melden. Het meldpunt heeft goede relaties met enerzijds de Nederlandse politie en anderzijds met vergelijkbare meldpunten in het buitenland, die op hun beurt weer contacten met de politie in hun land hebben.

Voorts kan met betrekking tot de bestrijding van kinderpornografie worden gewezen op samenwerking met internetproviders met als doel het blokkeren van sites waarop kinderpornografie wordt aangeboden. Het gaat daarbij om een publiek-private samenwerkingsafspraak tussen de Nederlandse politie en internetproviders over het blokkeren van in het buitenland gehoste websites met kinderpornografie. In 2007 zijn daarover de eerste afspraken met internetproviders gemaakt.
Bij de bestrijding van aanbieders en afnemers van kinderpornografie op internet kan het betalingsverkeer dat plaatsvindt een aanknopingspunt vormen voor strafrechtelijk onderzoek.
Door financiële instellingen wordt in het algemeen onderkend dat ook zij een rol hebben bij de bestrijding van kinderpornografie op internet. Een aantal financiële instellingen heeft zich vanuit die gedachte verenigd in de Financial Coalition Against Childpornography. De komende tijd zal nader overleg met de financiële instellingen plaatsvinden over de invulling van hun rol.

In overleg met de ministers van Volksgezondheid, Welzijn en Sport en voor Jeugd en Gezin is samen met de Vereniging Nederlandse Organisaties Vrijwilligerswerk (NOV) een aanpak uitgewerkt die moet voorkomen dat kinderen binnen vrijwilligersorganisaties het slachtoffer worden van seksueel misbruik. De basis daarvan is een landelijk uniforme set gedragsregels die, bij naleving ervan, de risico's doen verminderen. Naast de set gedragsregels komt er een protocol met afspraken waarin wordt beschreven hoe op te treden als de gedragsregels worden overtreden (zie Kamerstukken II 2007/08, 31 200 VI, nr. 43).

2.3 Hoofdstuk III (Gespecialiseerde autoriteiten en coördinerende instanties)

Artikel 10 (Nationale maatregelen inzake coördinatie en samenwerking)

Op grond van het eerste lid zijn partijen verplicht om zorg te dragen voor coördinatie tussen de verschillende instellingen die verantwoordelijk zijn voor het voorkomen en bestrijden van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen.
Het krachtig bestrijden van alle vormen van kindermishandeling is een van de speerpunten van het kabinetsbeleid. De coördinatie van deze aanpak valt onder verantwoordelijkheid van het ministerie van Justitie en het programmaministerie voor Jeugd en Gezin. Een succesvolle aanpak van kindermishandeling vereist evenwel inspanningen van alle betrokken overheden, instanties en professionals en een nauwe onderlinge samenwerking. Het reeds genoemde Actieplan aanpak kindermishandeling schept de noodzakelijke randvoorwaarden voor deze integrale en gecoördineerde aanpak voor de komende tijd.

Het tweede lid verplicht partijen te voorzien in a) een of meer onafhankelijke organisaties voor de bevordering en bescherming van de rechten van het kind, en b) mechanismen voor onderzoek naar het verschijnsel seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen.
Het derde lid spoort partijen aan om samenwerking tussen publieke en private partijen op dit terrein te bevorderen.

Ten aanzien van het tweede en derde lid kan worden vermeld dat de Nederlandse overheid geld beschikbaar heeft gesteld voor de voorlichting

over kinderrechten in Nederland. Het Kinderrechtencollectief ontvangt jaarlijks een subsidie om informatiemateriaal te produceren, waaronder een website voor kinderrechten (www.kinderrechten.nl). De website biedt informatie over kinderrechten voor kinderen, ouders en professionals in de vorm van algemene informatie over kinderrechten en recente ontwikkelingen op dit gebied.
In zijn algemeenheid vormen kinderen en jeugd al een zwaartepunt in het onderzoek van de Nationale ombudsman. Thans wordt in overleg met de Nationale ombudsman gekeken naar de mogelijkheden om het toezicht op de naleving van de kinderrechten een eigen, herkenbare plaats te geven.

2.4 Hoofdstuk IV (Beschermende maatregelen en hulp aan slachtoffers)

Artikel 11 (Beginselen)

Deze bepaling verplicht partijen om in een structuur te voorzien waarbinnen slachtoffers en hun familie de noodzakelijke ondersteuning wordt geboden. Indien de leeftijd van het slachtoffer niet direct kan worden vastgesteld, mag dit geen belemmering vormen voor het bieden van bescherming en zorg.

Artikel 12 (Melden van de verdenking van seksuele uitbuiting of seksueel misbruik)

Er bestaan in Nederland geen wettelijke beperkingen om ingeval van een redelijk vermoeden van seksuele uitbuiting of seksueel misbruik dit vermoeden te melden. Ook niet voor degenen die onder een beroepsgeheim vallen. In het kader van het Actieplan aanpak kindermishandeling wordt gewerkt aan het verbeteren van signalering en melding van (vermoedens van) kindermishandeling, waaronder ook seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, door personen die met kinderen werken: professionals, beroepskrachten en vrijwilligers. Een aantal beroepsgroepen maakt reeds gebruik van de Meldcode Kindermishandeling, of heeft vergelijkbare meldcodes ontwikkeld. Zo maakt de standaard Kindermishandeling (de meldcode voor de jeugdgezondheidszorg) onderdeel uit van het toetsingskader van de inspectie voor de gezondheidszorg en vormt dit onderdeel van het basistakenpakket. Een van de maatregelen uit het Actieplan aanpak kindermishandeling is dat alle instellingen en beroepskrachten die met kinderen werken een eenduidige meldcode hanteren. Deze maatregel geldt ook voor de vrijwilligerssector. Voorts wordt ingezet op het bevorderen van de toepassing van de meldcode.

Artikel 13 (Hulplijnen)

Bij vermoedens van kindermishandeling kan in Nederland gebruik worden gemaakt van het landelijk dekkend netwerk van AMK's (Advies- en Meldpunt Kindermishandeling). Indien het AMK een melding krijgt, zal een onderzoek worden gestart naar de situatie van het kind.
Speciaal voor hulp en informatie aan kinderen is er de kindertelefoon (www.kindertelefoon.nl), een onderdeel van Bureau Jeugdzorg. Zowel telefonisch als via internet kan in vertrouwen hulp, advies en informatie worden verkregen.

Artikel 14 (Hulp aan slachtoffers)

Het beperken van de schadelijke gevolgen van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik is van uitermate groot belang. Nederland kent een omvangrijk pakket aan voorzieningen en maatregelen met betrekking tot bijstand aan slachtoffers van zedendelicten. Hulp en zorg zijn ook beschik-

baar voor personen in de directe omgeving van slachtoffers. Het ministerie van Justitie financiert jaarlijks de activiteiten van onder meer Slachtofferhulp Nederland en het Schadefonds Geweldsmisdrijven.

Het derde lid van deze bepaling richt zich specifiek op het nemen van maatregelen tegen de ouders of verzorgers van het kind op het moment dat deze personen betrokken zijn bij seksuele uitbuiting of seksueel misbruik. Partijen dienen te voorzien in de mogelijkheid om in die omstandigheden de vermeende dader uit de omgeving van het kind of het kind uit diens gezinssituatie te verwijderen. De Nederlandse wetgeving voorziet zowel in civielrechtelijke als strafrechtelijke mogelijkheden om een verdachte van seksueel misbruik uit de omgeving van het kind te verwijderen. Met het bij de Eerste Kamer aanhangige wetsvoorstel tijdelijk huisverbod (Kamerstukken I 2007/08, 30 657) komt daar, indien dat wetsvoorstel tot wet wordt verheven, nog een bestuursrechtelijke mogelijkheid bij. Dat wetsvoorstel geeft de burgemeester de bevoegdheid om een tijdelijk huisverbod op te leggen bij een dreigend huiselijk geweld of (een ernstig vermoeden van) kindermishandeling. Civielrechtelijk bestaan er mogelijkheden om het kind in diens belang uit huis te plaatsen en het ouderlijk gezag te beëindigen.

2.5 Hoofdstuk V (Interventieprogramma's of -maatregelen)

Artikel 15 (Algemene beginselen)

Artikel 16 (Personen voor wie de interventieprogramma's en -maatregelen bedoeld zijn)

Een integrale aanpak van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen vereist ook aandacht voor daders van deze ernstige strafbare feiten. Het voorkomen van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik en het reduceren van de risico's op herhaling daarvan staan immers voorop. Hoofdstuk V van het Verdrag omvat bepalingen die zich richten op daders en vormt daarmee een belangrijke toegevoegde waarde van het Verdrag ten opzichte van andere internationale instrumenten. Artikel 15 verplicht partijen te voorzien in effectieve behandelmogelijkheden en -methodieken bedoeld voor de in artikel 16 genoemde personen. Ingevolge artikel 16 dienen zowel verdachten als veroordeelden terzake de in het Verdrag omschreven strafbare feiten toegang te hebben tot behandelprogramma's. Daarbij geldt voor verdachten dat toegang tot maatregelen vrijwillig is en geen negatieve gevolgen mag hebben voor het recht op een eerlijk proces, in het bijzonder de onschuldpresumptie.
Het Verdrag laat ruimte aan partijen voor eigen invulling van programma's en maatregelen.
In Nederland gebeurt veel op dit terrein. Er bestaat een breed scala aan behandelprogramma's die tot doel hebben recidive te voorkomen. Buiten het justitiële traject bestaan behandelingsmogelijkheden in het kader van de reguliere geestelijke gezondheidszorg. Binnen het justitiële traject is er forensische zorg, dat wordt gekenmerkt door behandeling door medisch deskundigen en is gericht op vermindering van de kans op recidive. In de begeleiding van personen die forensische zorg ondergaan buiten de justitiële inrichting en personen die zich bevinden in een voorwaardelijk traject, speelt de reclassering een belangrijke rol.

Overigens zij benadrukt dat de bepalingen in het Verdrag niet beogen te interfereren met nationale regelingen met betrekking tot de behandeling van veroordeelden die leiden aan een gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van de geestvermogens. De verdragsbepalingen raken daarmee niet aan het Nederlandse systeem van terbeschikkingstelling.

Artikel 17 (Informatie en toestemming)

Artikel 17 benadrukt dat degene aan wie een behandelprogramma wordt voorgesteld, daaromtrent volledig geïnformeerd dient te worden. De betrokkene dient op de hoogte te worden gesteld van de mogelijke gevolgen van het weigeren aan een behandelprogramma deel te nemen. In dit verband kan worden gewezen op de mogelijkheid in artikel 80 van het Wetboek van Strafvordering tot schorsing van de voorlopige hechtenis onder voorwaarden. Als voorwaarde zou kunnen worden gesteld dat betrokkene deelneemt aan een behandelprogramma.

2.6 Hoofdstuk VI (Materieel strafrecht)

Artikel 18 (Seksueel misbruik)

Dit artikel verplicht tot strafbaarstelling van seksueel misbruik van kinderen. Het artikel onderscheidt twee vormen van seksueel misbruik. In het eerste lid, onder a, wordt het plegen van seksuele handelingen met een seksueel minderjarig kind strafbaar gesteld. Het gaat daarbij om een kind dat naar het nationale recht de wettelijke leeftijd van seksuele meerderjarigheid nog niet heeft bereikt. Het tweede lid verplicht elke lidstaat voor de toepassing van het eerste lid, onder a, een leeftijd voor seksuele meerderjarigheid te bepalen. Omdat de wettelijke leeftijd voor seksuele meerderjarigheid in de verschillende lidstaten van de Raad van Europa sterk uiteenloopt (van 13 tot 17 jaar), laat het Verdrag de lidstaten vrij om deze leeftijd zelf te bepalen.
In het eerste lid, onder b, wordt het plegen van seksuele handelingen met een kind (iedere persoon jonger dan achttien jaar) strafbaar gesteld, indien dat gepaard gaat met (1) gebruik van dwang, geweld of bedreigingen, (2) misbruik wordt gemaakt van vertrouwen of overwicht (waaronder binnen de familie), of (3) misbruik wordt gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie van het kind of een afhankelijkheidssituatie.
Het derde lid bevat een uitzondering voor situaties waarin sprake is van seksueel contact tussen jongeren die wederzijds instemmen: dit contact blijft buiten het bereik van het Verdrag. De intentie van het Verdrag is niet om normaal seksueel contact tussen jongeren van vergelijkbare leeftijd of gelijkwaardig niveau van persoonlijke ontwikkeling strafbaar te stellen. Ook niet wanneer het kinderen betreft die de wettige leeftijd voor seksuele meerderjarigheid nog niet hebben bereikt. Het Verdrag staat nadrukkelijk niet in de weg aan een gezonde seksuele en persoonlijke ontwikkeling van kinderen en de normale seksuele ervaringen die daarmee gepaard gaan. Het Verdrag behoudt het evenwicht tussen enerzijds strafrechtelijke bescherming van het kind tegen seksuele inbreuken op de integriteit en anderzijds bescherming van de persoonlijke levenssfeer van het opgroeiende kind. De in het Verdrag opgenomen strafbaarstelling van seksueel misbruik sluit daarmee aan bij de relevante bepalingen uit de zedenwetgeving in het Wetboek van Strafrecht, in het bijzonder de artikelen 242 tot en met 247 Sr. In de Nederlandse zedelijkheidswetgeving is een persoon vanaf 16 jaar seksueel meerderjarig. Het plegen van seksuele handelingen met een persoon vanaf die leeftijd is in de regel niet strafbaar. Het plegen van ontuchtige handelingen met een persoon tussen de 12 en 16 jaar is strafbaar. Onder het begrip «ontuchtige handelingen» wordt verstaan: handelingen met een seksuele strekking in strijd met de sociaal-ethische norm. Normale consensuele seksuele contacten tussen jonge leeftijdsgenoten zijn niet als zodanig aan te merken en vallen derhalve buiten de strafwetgeving.

Artikel 19 (Strafbare feiten met betrekking tot kinderprostitutie)

Deze bepaling verplicht tot het strafbaar stellen van een aantal opzettelijk

gepleegde gedragingen met betrekking tot kinderprostitutie. Het eerste lid stelt strafbaar (1) het werven van een kind voor prostitutie, (2) het uitbuiten van een kind in de prostitutie of daar voordeel uit trekken en (3) het gebruik maken van de diensten van een minderjarige prostituee.
Het tweede lid omvat een definitie van kinderprostitutie. Het begrip wordt zo uitgelegd dat voor strafbaarheid de tegenprestatie voor seksuele handelingen kan bestaan uit betaling van geld, of een andere vorm van beloning of vergoeding of de belofte daartoe. Daaronder kan bijvoorbeeld ook vallen het verstrekken van verdovende middelen of het geven van onderdak of voedsel. Voor strafbaarheid wordt geen onderscheid gemaakt tussen een aan het kind zelf of een derde geleverde of beloofde tegenprestatie.

De onder (1) en (2) omschreven gedragingen zijn strafbaar gesteld in artikel 273f, eerste lid, onder 3°, 5°, 6° en 8° Sr. De onder (3) omschreven gedraging is strafbaar gesteld in de artikelen 247 en 248b Sr.

Artikel 20 (Strafbare feiten met betrekking tot kinderpornografie)

Deze bepaling verplicht tot het strafbaar stellen van allerlei opzettelijk gepleegde gedragingen terzake van kinderpornografie. De in het eerste lid, onder a tot en met e, genoemde gedragingen zijn geïnspireerd op artikel 9 van de Cybercrime Convention, met dien verstande dat de onder a tot en met e strafbaar gestelde gedragingen in het onderhavige Verdrag de tussenkomst van een computersysteem niet vereisen. Voorts worden deze gedragingen in min of meer dezelfde bewoordingen ook reeds genoemd in andere internationale instrumenten, zoals het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie ter bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie en het Facultatief Protocol inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie bij het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind. Strafbaar zijn (a) het vervaardigen, (b) het aanbieden, (c) het verspreiden, (d) het verwerven en (e) het in bezit hebben van kinderpornografie. Al deze gedragingen zijn strafbaar gesteld in artikel 240b Sr.

Het Verdrag voegt aan de strafbaarstelling van kinderpornografie evenwel een nieuwe gedraging toe. Onderdeel (f) stelt strafbaar degene die zich door middel van informatie- en communicatietechnologie welbewust toegang verschaft tot kinderpornografie. De achtergrond van deze strafbaarstelling is de volgende. Het Verdrag houdt nadrukkelijk rekening met de ontwikkelingen in de informatie- en communicatietechnologie en de nieuwe mogelijkheden tot misbruik die daardoor worden geboden. In dit verband hebben de verdragsopstellers op Nederlands initiatief de vraag bezien of de strafbaarstelling van «bezit» van kinderpornografie nog voldoende is toegesneden op de moderne methoden om op internet toegang te verkrijgen tot kinderpornografie zonder daarbij het materiaal op de eigen computer op te slaan. Het begrip «bezit» heeft immers van oudsher een fysieke connotatie. Het Verdrag voorziet om die reden in genoemde uitbreiding van de strafbaarstelling. Deze strafbaarstelling zou strafwaardige gedragingen terzake kinderpornografie kunnen ondervangen die bij afwezigheid van gedownload materiaal op de computer mogelijk niet onder de strafbaarstelling van «bezit» zouden kunnen worden gebracht. In het bijzonder kan daarbij worden gedacht aan personen die zich tegen betaling toegang verschaffen tot kinderpornografie, maar de strafbare beelden uitsluitend «real time» bekijken.
De in onderdeel (f) opgenomen uitbreiding is optioneel. Ingevolge het vierde lid kunnen lidstaten eventueel een voorbehoud bij deze bepaling maken. De regering is voornemens door een wijziging in artikel 240b Sr in

genoemde uitbreiding van de strafbaarstelling van kinderpornografie te voorzien en zal derhalve op dit punt geen voorbehoud bij het Verdrag maken.

Het tweede lid omvat een definitie van kinderpornografie. Deze definitie is vrijwel gelijkluidend aan de definitie van kinderpornografie in het Facultatief Protocol inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie bij het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind. De definitie omvat nadrukkelijk ook zogenoemde virtuele kinderpornografie. Daarbij gaat het om materiaal dat is vervaardigd zonder de directe betrokkenheid van een echt kind. Bij gelegenheid van de partiële wijziging van de zedelijkheidswetgeving in 2002 is in artikel 240b Sr virtuele kinderpornografie strafbaar gesteld.

Het derde lid voorziet in twee excepties terzake van de strafbaarstelling van bezit (eerste lid, onderdeel a) en vervaardiging (eerste lid, onderdeel e) van kinderpornografie. De eerste mogelijkheid tot het maken van een voorbehoud heeft betrekking op kinderpornografische afbeeldingen die volledig virtueel zijn. Uitgangspunt bij de strafbaarstelling van virtuele kinderpornografie in artikel 240b Sr is een brede strafrechtelijke bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik. Die brede beschermingsomvang is uitgangspunt bij de beoordeling of in het gegeven geval bij virtuele afbeeldingen sprake is van een strafbaar feit. Onder omstandigheden kunnen ook afbeeldingen die niet evident levensecht zijn onder de reikwijdte van artikel 240b Sr vallen (vgl. rechtbank 's-Hertogenbosch, 4 februari 2008, LJN: BC3225). Nederland zal op dit punt dan ook geen voorbehoud maken.
De tweede mogelijkheid tot het maken van een voorbehoud heeft betrekking op beeldmateriaal waarbij seksueel meerderjarige personen beneden de leeftijd van 18 jaar zijn betrokken die met vervaardiging hebben ingestemd en het materiaal uitsluitend voor eigen gebruik in bezit hebben. Strikt genomen is in dat geval sprake van strafbare vervaardiging of strafbaar bezit van kinderpornografie. Nog daargelaten dat onder die omstandigheden niet eenvoudig een verdenking zal ontstaan, biedt het opportuniteitsbeginsel de mogelijkheid om van vervolging af te zien. Het maken van een voorbehoud is niet nodig.

Artikel 21 (Strafbare feiten met betrekking tot de deelname van een kind aan pornografische voorstellingen)

Deze bepaling verplicht tot het strafbaar stellen van een aantal opzettelijk gepleegde gedragingen terzake van het optreden van kinderen in pornografische voorstellingen. De bepaling richt zich zowel op degene die een kind voor een dergelijke voorstelling werft (eerste lid, onderdeel a) of dwingt tot deelname (eerste lid, onderdeel b), als degene die bewust bij dergelijke optredens aanwezig is (eerste lid, onderdeel c). Al deze gedragingen zijn strafbaar ingevolge de artikelen 248c Sr en 273f Sr. Van de in het tweede lid voorziene mogelijkheden tot het maken van voorbehouden zal door Nederland dan ook geen gebruik worden gemaakt.

Artikel 22 (Het corrumperen van kinderen)

Deze bepaling verplicht tot het strafbaar stellen van het opzettelijk een seksueel minderjarig kind laten aanschouwen van seksueel misbruik of seksuele handelingen voor seksuele doeleinden. Voor strafbaarheid is niet vereist dat het kind participeert in de seksuele handelingen. Deze strafbaarstelling is nieuw ten opzichte van de al bestaande internationale instrumenten en strekt tot bescherming van het kind tegen schadelijke invloeden op de persoonlijke en seksuele ontwikkeling. In het bijzonder gaat het om gedragingen die tot doel hebben een kind vatbaar te maken

voor seksuele uitbuiting of seksueel misbruik. Uitvoering van deze bepaling leidt tot een aanscherping van de zedelijkheidswetgeving. De wetgeving die daartoe strekt is opgenomen in het voorstel van wet tot uitvoering van het Verdrag.

Artikel 23 (Benaderen van kinderen voor seksuele doeleinden)

Artikel 23 verplicht tot strafbaarstelling van het fenomeen «grooming». Deze bepaling is nieuw in internationaal verband en vormt één van de belangrijkste elementen van toegevoegde waarde ten opzichte van de bestaande internationale instrumenten. Het is een antwoord op een nieuwe vorm van misbruik die door de nieuwe communicatie-mogelijkheden wordt geboden.
Het Verdrag verstaat onder «grooming», kortgezegd, het door een volwassen persoon op internetsites of chatrooms benaderen en verleiden van een seksueel minderjarig kind met als uiteindelijk doel het plegen van seksueel misbruik met die minderjarige. Voor strafbaarheid is vereist dat het gedrag van de dader zich concretiseert tot een voorstel voor een ontmoeting met het kind gevolgd door een concrete handeling gericht op het realiseren van die ontmoeting. Deze handelingen tekenen de vastheid van het voornemen tot het plegen van seksueel misbruik. Het door een volwassen persoon uitsluitend op internet benaderen van en communiceren met een kind, ongeacht de intentie en de inhoud van de communicatie, valt buiten de reikwijdte van de strafbaarstelling.

Op grond van artikel 248a Sr kan in bepaalde gevallen strafrechtelijk worden opgetreden tegen «grooming». De reikwijdte van dat artikel is evenwel niet gelijk aan de in het Verdrag opgenomen strafbaarstelling. Ter uitvoering van het Verdrag en ten behoeve van een effectieve bescherming van kinderen tegen deze gedragingen, zal worden voorzien in een afzonderlijke strafbaarstelling in het Wetboek van Strafrecht. De wetgeving die daartoe strekt is opgenomen in het voorstel van wet tot uitvoering van het Verdrag.

Artikel 24 (Medeplichtigheid of uitlokking en poging)

Poging tot het plegen van misdrijven, medeplichtigheid daaraan en het uitlokken van een strafbaar feit zijn strafbaar in Nederland (artikelen 45, 46 en 48 Sr).

Artikel 25 (Rechtsmacht)

Het eerste lid verplicht tot vestiging van rechtsmacht, wanneer het feit op het eigen grondgebied of aan boord van een eigen schip of vliegtuig is gepleegd, of wanneer het feit is gepleegd door een eigen onderdaan of ingezetene (onderdelen a tot en met e).
De Nederlandse strafwetgeving kent een ruime rechtsmachtregeling met betrekking tot zedenmisdrijven gepleegd tegen minderjarigen. In de vestiging van rechtsmacht waartoe de onderdelen a tot en met c verplichten, is voorzien in de artikelen 2 en 3 Sr. De artikelen 5 en 5a Sr vestigen rechtsmacht voor door Nederlanders en Nederlandse ingezetenen buiten Nederland tegen minderjarigen gepleegde zedenmisdrijven. Het vereiste van dubbele strafbaarheid geldt niet voor deze misdrijven. Voor die misdrijven bestaat rechtsmacht, ook al zou het feit naar het recht van de plaats delict niet strafbaar zijn. Nederland voldoet hiermee aan de in het Verdrag opgenomen rechtsmachtbepalingen, die zich vooral richten op de bestrijding van sekstoerisme.
Het tweede lid geeft partijen in overweging om rechtsmacht te vestigen over feiten begaan in het buitenland tegen eigen onderdanen en ingezetenen. Het betreft een aansporing, geen verplichting. Nederland kent geen

algemene regeling voor extraterritoriale rechtsmacht voor strafbare feiten gepleegd tegen Nederlandse slachtoffers.
Het zesde lid is voor Nederland niet relevant omdat voor de in het Verdrag omschreven strafbare feiten het klachtvereiste niet geldt als voorwaarde voor opsporing en vervolging.
Het zevende lid, dat partijen verplicht rechtsmacht te vestigen voor het geval dat een dader zich op zijn grondgebied bevindt en uitlevering van hem wordt geweigerd op grond van het feit dat het een onderdaan van de aangezochte staat betreft, is voor Nederland niet relevant omdat in Nederland de omstandigheid dat het feit door een eigen onderdaan is gepleegd, uitlevering niet in de weg behoeft te staan. Bovendien kent het Nederlandse strafrecht, zoals hierboven aangegeven, reeds als uitgangspunt dat Nederlanders kunnen worden vervolgd indien zij in den vreemde een zedenmisdrijf jegens een minderjarige hebben gepleegd.
Het achtste lid houdt partijen voor met elkaar te overleggen, wanneer meer dan een partij aanspraak maakt op rechtsmacht.
Ingevolge het negende lid staat het partijen vrij om naast de verdragsverplichtingen met betrekking tot rechtsmacht nog andere vormen van rechtsmacht te vestigen.

Artikel 26 (Aansprakelijkheid van rechtspersonen)

Deze bepaling verplicht tot vestiging van de aansprakelijkheid van rechtspersonen voor strafbare feiten die gepleegd zijn door een leidinggevende binnen de rechtspersoon en die in het voordeel van de rechtspersoon zijn gepleegd.
Artikel 51 Sr voorziet in strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen.

Artikel 27 (Sancties en maatregelen)

Ingevolge het eerste lid moet worden voorzien in doeltreffende, evenredige en afschrikwekkende straffen voor natuurlijke personen, waarbij rekening wordt gehouden met de ernst van de feiten. Deze straffen dienen mede vrijheidstraffen die uitlevering mogelijk maken, te omvatten.
Ingevolge het tweede lid moet worden voorzien in doeltreffende, evenredige en afschrikwekkende straffen voor rechtspersonen, met inbegrip van strafrechtelijke of niet-strafrechtelijke boetes. In aanvulling daarop somt het artikel een aantal mogelijke maatregelen op.
Het derde lid verplicht partijen om te voorzien in een aantal maatregelen. Het gaat om inbeslagneming en confiscatie (onderdeel a) en om de mogelijkheid om panden die zijn gebruikt voor het plegen van strafbare feiten, tijdelijk of definitief te sluiten, of de dader tijdelijk of permanent te verbieden de activiteit uit te oefenen waarin hij het strafbare feit heeft begaan (onderdeel b).

De Nederlandse wetgeving voorziet in deze straffen, sancties en maatregelen. Artikel 28, eerste lid, onder 5°, Sr biedt de rechter in bij de wet bepaalde gevallen de mogelijkheid om als bijkomende straf de schuldige te ontzetten uit het recht bepaalde beroepen uit te oefenen. Bij veroordeling wegens een zedenmisdrijf kan de rechter de schuldige ontzetten uit het beroep waarin het misdrijf is begaan (artikel 251 Sr). Wat betreft de door het Verdrag genoemde maatregelen tegen rechtspersonen zij opgemerkt dat rechtspersonen waarvan de werkzaamheid of het doel in strijd is met de openbare orde op vordering van het openbaar ministerie door de rechter verboden kunnen worden verklaard en ontbonden (artikel 2:20 BW).
Ten aanzien van de strafmaten voor kinderpornografie kan worden vermeld dat het openbaar ministerie in 2007 met de richtlijn kinderpornografie (*Stcrt.* 2007, 79) het strafvorderingsbeleid heeft aangescherpt.

Artikel 28 (Strafverzwarende omstandigheden)

Dit artikel noemt een aantal strafverzwarende omstandigheden waarmee door de rechter rekening moet kunnen worden gehouden bij het bepalen van de op te leggen straf voor de in het Verdrag omschreven strafbare feiten. In het Nederlandse stelsel van wettelijke strafmaxima is de gedachte dat deze maxima de rechter ruimte bieden om rekening te houden met strafverzwarende omstandigheden. Voorts voorzien artikel 273f, derde tot en met zevende lid, artikel 248 en artikel 43 Sr expliciet in strafverzwaring voor een aantal van de in artikel 29 genoemde omstandigheden.

Artikel 29 (Eerdere veroordelingen)

Ingevolge deze bepaling dienen partijen in de mogelijkheid te voorzien dat bij het opleggen van straf rekening wordt gehouden met eventuele eerdere onherroepelijke veroordelingen terzake van overeenkomstige feiten opgelegd in een andere lidstaat.
Het staat de Nederlandse rechter vrij om rekening te houden met onherroepelijke veroordelingen, uitgesproken in een andere verdragspartij. Aantekening verdient dat in de Europese Unie politieke overeenstemming is bereikt over een kaderbesluit dat de lidstaten verplicht erin te voorzien dat aan een in een andere lidstaat uitgesproken onherroepelijke veroordeling gevolgen kunnen worden verbonden die gelijkwaardig zijn aan gevolgen die kunnen worden verbonden aan een eerdere veroordeling in het eigen land. Naar verwachting zal dit kaderbesluit op korte termijn formeel worden vastgesteld.

2.7 Hoofdstuk VII (Onderzoek, vervolging en procesrecht)

Artikel 30 (Beginselen)

Artikel 30 formuleert een aantal algemene uitgangspunten voor de bejegening van kinderen die het slachtoffer zijn van seksuele uitbuiting of seksueel misbruik. Partijen dienen maatregelen te nemen die waarborgen dat de rechten en belangen van kinderen die slachtoffer zijn van seksuele uitbuiting of seksueel misbruik, tijdens het opsporingsonderzoek en het strafproces in acht worden genomen. Deze maatregelen hebben tot doel secundaire victimisatie te voorkomen. De verantwoordelijkheid van de overheid voor het handhaven van de rechtsorde verplicht de overheid ertoe rekening te houden met de slachtoffers van strafbare feiten, zowel in als buiten het strafproces. Dit geldt te meer waar het kwestbare slachtoffers van zeer ernstige misdrijven betreft, zoals kinderen die het slachtoffer worden van seksuele uitbuiting of seksueel misbruik.

In het vierde lid wordt uitdrukkelijk bepaald dat de maatregelen die worden genomen om de belangen van het slachtoffer te dienen, geen afbreuk mogen doen aan de vereisten van een eerlijk proces zoals neergelegd in artikel 6 EVRM.

Het vijfde lid verplicht partijen om de mogelijkheid tot effectief opsporingsonderzoek te waarborgen en waar nodig te voorzien in de mogelijkheid tot gebruik van bijzondere opsporingsmiddelen. Nederland kent een actief opsporings- en vervolgingsbeleid. De Aanwijzing kinderpornografie (Stcrt. 2007, 162) omvat een regeling voor de opsporing en vervolging van kinderpornografie, waarbij bijzondere aandacht uitgaat naar de opsporing van kinderpornografie op internet. Een effectieve strafrechtelijke aanpak van bijvoorbeeld kinderpornografie op internet vraagt, gelet op de snelle veranderingen op internet en de nieuwe mogelijkheden tot misbruik van dat medium, om een regelmatige toets of de bestaande mogelijkheden tot

opsporing en vervolging van kinderpornografie naar de huidige tijd nog adequaat zijn. In dit verband kan worden gewezen op het op 12 maart 2008 bij de Tweede Kamer ingediende wetsvoorstel tot partiële wijziging Wetboek van Strafrecht, Wetboek van Strafvordering en enkele aanverwante wetten in verband met de strafbaarstelling van het deelnemen en meewerken aan training voor terrorisme, uitbreiding van de mogelijkheden tot ontzetting uit het beroep als bijkomende straf en enkele andere wijzigingen (Kamerstukken II 2007/08, 31 386, nr. 2), waarin onder andere een verruiming van de strafvorderlijke bevoegdheden tot opsporing en vervolging van kinderpornografie is opgenomen.

Voorts verplicht het vijfde lid partijen om in te zetten op de identificatie van slachtoffers van kinderpornografie. Het is van het grootste belang om slachtoffers die op kinderpornografisch materiaal te zien zijn, te achterhalen om voortduring van het misbruik te voorkomen. Het identificeren van de slachtoffers en de verdachten die deze slachtoffers misbruiken, vormt de belangrijkste drijfveer voor onderzoeken naar kinderpornografie. Met de komst van internet verspreidt kinderpornografie zich makkelijker over de landsgrenzen. Het wereldwijde gebruik van het internet vereist dan ook een internationale aanpak en coördinatie van kinderpornografie en de identificatie van slachtoffers en daders. Het Korps landelijke politiediensten (KLPD) beheert de nationale database kinderpornografie. Interpol beheert de internationale database kinderpornografie, waarin alle beelden zijn opgenomen waarvan de slachtoffers en daders zijn geïdentificeerd. Tussen het KLPD en Interpol vindt informatie-uitwisseling plaats over slachtoffers en daders op inbeslaggenomen materiaal. Nederland zal de komende jaren voortgaan met het actief ondersteunen van de inspanningen van Interpol op dit gebied.

Artikel 31 (Algemene beschermende maatregelen)

Dit artikel verplicht partijen tot het nemen van een groot aantal maatregelen ter bescherming van de rechten van slachtoffers, tijdens het opsporingsonderzoek en gedurende het strafproces.
In de Aanwijzing slachtofferzorg (*Stcrt*. 2004, 80) zijn de uitgangspunten voor politie en het openbaar ministerie inzake de bejegening van slachtoffers uitgebreid verwoord. Voorts bevat deze aanwijzing voorschriften met betrekking tot de informatieverstrekking aan het slachtoffer over het verloop van de strafprocedure. De door politie en het openbaar ministerie gehanteerde Aanwijzing opsporing en vervolging inzake seksueel misbruik (*Stcrt.* 2005, 17) bevat uitgebreide voorschriften met betrekking tot de opsporing en vervolging van seksueel misbruik in het algemeen én in afhankelijkheidsrelaties en bevat regels voor de bejegening van slachtoffers van zedendelicten.
Het Nederlandse strafprocesrecht bevat voorzieningen voor slachtoffers die ook dienst kunnen doen voor slachtoffers van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik. Het bij de Eerste Kamer aanhangige wetsvoorstel versterking positie slachtoffer in het strafproces (Kamerstukken I 2007/08, 30 143) beoogt de positie van het slachtoffer in het strafproces verder te verbeteren. Vooruitlopend op dit wetsvoorstel zijn in 2007 reeds een aantal aanvullende praktische maatregelen in gang gezet. Deze maatregelen zijn neergelegd in het plan «Slachtoffer centraal» (Kamerstukken II 2006/07, 31 101, nr. 1).
Getuigen genieten in Nederland strafrechtelijke bescherming op basis van artikel 285a Sr en strafvorderlijke bescherming in de artikelen 226a e.v. Sv inzake bedreigde getuigen. In Nederland is bij het KLPD een afdeling getuigenbescherming belast met het uitvoeren van maatregelen ter bescherming van getuigen en hun familie. De beslissing om bijzondere maatregelen ten behoeve van getuigen te nemen wordt genomen door het College van procureurs-generaal.

Opmerking verdient nog dat ingevolge artikel 167a Sv het openbaar ministerie het minderjarige slachtoffer van seksueel misbruik vanaf 12 jaar zo mogelijk in de gelegenheid stelt zijn of haar mening over het gepleegde feit kenbaar te maken.

Artikel 32 (Instelling van de procedure)

Ingevolge deze bepaling mogen partijen het instellen van een strafrechtelijk onderzoek of vervolging inzake een van de in het verdrag omschreven strafbare feiten niet afhankelijk stellen van een aangifte of klacht van het slachtoffer. Voor de in het Verdrag omschreven strafbare feiten geldt in Nederland geen klachtvereiste als voorwaarde voor opsporing en vervolging.

Artikel 33 (Verjaringstermijn)

Deze bepaling verplicht partijen om ten aanzien van de in de artikelen 18, 19, eerste lid, onderdelen a en b, en 21, eerste lid, onderdelen a en b, omschreven strafbare feiten te voorzien in een verjaringstermijn van zodanige duur dat het mogelijk is om ook nadat het slachtoffer meerderjarig is geworden nog een vervolging in te stellen.
Onderzoek laat zien dat slachtoffers van seksuele uitbuiting of seksueel misbruik lange tijd nodig hebben om het in hun vroege jeugd opgelopen trauma te verwerken. Deze bepaling beoogt het slachtoffer voldoende tijd te geven om als volwassene na te denken over hetgeen hem of haar is aangedaan en zich bewust te worden van de mogelijkheid tot het doen van aangifte. In de Nederlandse strafwetgeving is bepaald dat ten aanzien van zedenmisdrijven gepleegd tegen kinderen geldt dat de verjaringstermijn aanvangt wanneer het slachtoffer de leeftijd van achttien jaar bereikt. De verjaringstermijn voor zedenmisdrijven gepleegd tegen minderjarigen bedraagt ten minste twaalf jaar.

Artikel 34 (Onderzoek)

Partijen dienen ingevolge deze bepaling te voorzien in gespecialiseerd personeel voor het opsporen en vervolgen van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik.
Binnen het openbaar ministerie is op elk arrondissementsparket en ressortsparket een contactfunctionaris op het terrein van zedenzaken aangewezen. Deze officier van justitie of advocaat-generaal beschikt over relevante expertise en ervaring. De contactfunctionarissen zijn landelijk georganiseerd in het OM-platform zeden, waarin onder meer ontwikkelingen in jurisprudentie en beleid worden besproken. Aansturing vindt plaats door de procureur-generaal verantwoordelijk voor de portefeuille zeden. In het kader van de scholing van medewerkers binnen het openbaar ministerie is zeden aangemerkt als een specialisme, met bijbehorend opleidingstraject.
Opsporing van zedenmisdrijven vindt plaats door gespecialiseerde rechercheurs. Binnen de politieopleiding is voorzien in een certificeringstraject met speciale cursussen ter bevordering van deskundigheid op het terrein van zedenmisdrijven. Gecertificeerde rechercheurs maken in de politieregio's deel uit van zedenafdelingen en ondersteunen, daar waar mogelijk, de medewerkers van de basis politiezorg.
Een centrale rol waar het betreft de coördinatie van de (inter)nationale opsporing is in Nederland belegd bij het Productteam Bestrijding Kinderporno bij het KLPD. Dit productteam is verder ook opgezet als een kennis- en expertisecentrum ten behoeve van de gehele Nederlandse politie. In de komende tijd zal een aanvullend pakket aan maatregelen worden geïmplementeerd om expertise en capaciteit met betrekking tot de bestrijding van cybercrime bij zowel politie als openbaar ministerie structureel te

versterken. Prioritaire aandacht zal hierbij uitgaan naar de bestrijding van kinderpornografie op internet. Langs twee lijnen wordt beoogd een verbetering van de aanpak van kinderpornografie te bewerkstelligen. In de eerste plaats zal het Bovenregionaal Rechercheteam Rotterdam (BRT) starten met onderzoek naar kinderpornografie. Thans wordt onderzoek naar kinderpornografie op landelijk of regionaal niveau opgepakt. Het BRT zal zich richten op zaken die op regionaal niveau te veel capaciteit vragen, maar zich tevens niet goed lenen voor het landelijk niveau. Bij het BRT kunnen binnen de politie in den brede aanwezige kennis en technologie worden samengebracht en kunnen vernieuwende inzichten worden uitgeprobeerd. Ervaringen van het BRT zullen worden gedeeld met de regiokorpsen en het KLPD. In de tweede plaats zal worden gestart met een breed landelijk verbetertraject onder actieve regie van een landelijk projectteam. In dit traject moet onder andere een monitorfunctie worden ontwikkeld. Voorts is er naast onderzoek naar aard, omvang en ontwikkelingen nadrukkelijk aandacht voor het identificeren en verder verspreiden van zogenoemde best practices (zie ook Kamerstukken II 2007/08, 31 200 VI, nr. 146).

Artikel 35 (Het verhoor van kinderen)

Deze bepaling gaat over het verhoor van kinderen als getuige in het strafproces. Partijen zijn verplicht tot het nemen van een aantal maatregelen waarmee rekening wordt gehouden met de bijzonder kwetsbare positie van een kind als getuige in een strafzaak. De Aanwijzing opsporing en vervolging inzake seksueel misbruik (*Stcrt.* 2005, 17) bevat bijzondere voorschriften inzake het horen van slachtoffers van zedenmisdrijven. Ingevolge de aanwijzing wordt een slachtoffer of getuige van een zedenmisdrijf in de leeftijd van vier tot twaalf jaar of een ouder persoon met een achterstand in de ontwikkeling, gehoord volgens het als bijlage bij de aanwijzing gevoegde Protocol studioverhoren. In dat protocol staat uitvoerig beschreven waar, door wie en op welke wijze een dergelijk verhoor dient plaats te vinden.

Ingevolge het tweede lid zijn partijen verplicht om in de mogelijkheid te voorzien dat verhoren van minderjarige slachtoffers of van kinderen die als getuige optreden, op video worden vastgelegd. De video-opnamen moeten als bewijs in een strafzaak kunnen worden ingebracht. De Nederlandse wet- en regelgeving voorziet in deze mogelijkheid.

Artikel 36 (Strafproces)

Ingevolge het eerste lid van deze bepaling dienen partijen te voorzien in opleidingsmogelijkheden op het terrein van de rechten van het kind voor juridische professionals die bij het strafproces betrokken zijn. In Nederland zijn deze opleidingsmogelijkheden in voldoende mate beschikbaar. Zo maakt een basis- en verdiepingscursus zedelijkheidswetgeving deel uit van het cursus- en opleidingsaanbod van de SSR, het studiecentrum voor de rechterlijke organisatie.

Op grond van het tweede lid zijn partijen verplicht tot het nemen van twee specifieke maatregelen met betrekking tot het strafproces: a) de mogelijkheid tot het laten plaatsvinden van de zaak achter gesloten deuren en b) de mogelijkheid tot het horen van het slachtoffer in de rechtszaal zonder daarbij zelf aanwezig te zijn.
Het Nederlandse strafprocesrecht voorziet in de mogelijkheid tot behandeling van de zaak achter gesloten deuren (artikel 269 Sv) en verhoor van getuigen per videoconferentie (artikel 131a Sv).

2.8 Hoofdstuk VIII (Vastleggen en opslaan van gegevens)

Artikel 37 (Vastleggen en opslaan van nationale gegevens over veroordeelde zedendelinquenten)

Deze bepaling verplicht partijen om in het kader van het voorkomen en vervolgen van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen het DNA-profiel van degenen die voor een van de in het verdrag omschreven strafbare feiten zijn veroordeeld, vast te leggen. Partijen dienen voorts te voorzien in de mogelijkheid om deze gegevens met elkaar te delen.
Op grond van de Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden (*Stb*. 2004, 465) en het Besluit van 10 december 2007, houdende wijziging van de opsomming van de gewelds- en zedenmisdrijven waarop de Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden van toepassing is (*Stb*. 2007, 513), wordt van een veroordeelde wegens een misdrijf als omschreven in de artikelen 240b, 242 tot en met 247, 248a, 248b en 273f Sr celmateriaal afgenomen ten behoeve van het bepalen van diens DNA-profiel en het verwerken daarvan in een DNA-databank. Ter uitvoering van het Verdrag zullen artikel 248c Sr en de in de uitvoeringswetgeving voorziene strafbaarstellingen ook onder deze regeling worden gebracht.
Het uitwisselen van DNA-gegevens kan plaatsvinden in het kader van internationale rechtshulp.

2.9 Hoofdstuk IX (Internationale samenwerking)

Artikel 38 (Algemene beginselen en maatregelen ten aanzien van internationale samenwerking)

Het eerste lid van deze bepaling verplicht partijen om zo veel en zo breed mogelijk samen te werken in het voorkomen en bestrijden van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen, het beschermen van en verlenen van hulp aan slachtoffers, en het onderzoek naar en de procedures inzake de in het Verdrag omschreven strafbare feiten.

Het tweede lid verplicht partijen te voorzien in de mogelijkheid voor een slachtoffer om in eigen land aangifte te doen van een in het Verdrag omschreven strafbaar feit gepleegd op het grondgebied van een andere lidstaat. De Nederlandse wetgeving voorziet in die mogelijkheid.

Het derde lid bepaalt dat, indien een lidstaat het bestaan van een verdragsbasis als voorwaarde stelt voor het verlenen van wederzijdse rechtshulp of het inwilligen van een verzoek om uitlevering, het Verdrag daarvoor door partijen als grondslag kan worden beschouwd. Ter uitvoering van deze bepaling zal het Verdrag in artikel 51a van de Uitleveringswet worden opgenomen.

Het vierde lid bevat een aansporing aan partijen om zo mogelijk het voorkomen en bestrijden van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik te integreren in ontwikkelingssamenwerking met derde staten. Nederland gaat in het kader van ontwikkelingssamenwerking een project opzetten in Cambodja dat bijstand zal verlenen aan de autoriteiten ter voorkoming en bestrijding van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik (zie ook Kamerstukken II 2007/08, 31 200 VI, nr. 146). Hierbij zal aansluiting worden gezocht bij het werk van non-gouvernementele organisaties.

2.10 Hoofdstuk X (Toezichtsmechanisme)

Artikel 39 (Comité van de Partijen)
Artikel 40 (Andere vertegenwoordigers)
Artikel 41 (Taken van het Comité van de Partijen)

Het is van belang dat een effectief monitoring mechanisme bestaat om toezicht uit te oefenen op een goede uitvoering van dit brede Verdrag. Om die reden voorziet het Verdrag in een Comité van de Partijen samengesteld uit vertegenwoordigers van de partijen bij het Verdrag. Het Comité van de Partijen komt voor het eerst bijeen op het moment dat tien staten het Verdrag hebben geratificeerd.
Naast vertegenwoordigers van de partijen bij het Verdrag zal ook een aantal vertegenwoordigers van relevante onderdelen van de Raad van Europa onderdeel uitmaken van het Comité van de Partijen. Voorts bestaat de mogelijkheid om vertegenwoordigers uit het maatschappelijk middenveld als waarnemer in het Comité van de Partijen te laten participeren.
Het Comité van de Partijen ziet toe op de uitvoering van het Verdrag en heeft een faciliterende rol waar het betreft het uitwisselen van informatie, het identificeren van «best practices», en het volgen van relevante juridische, beleidsmatige en technologische ontwikkelingen.

2.11 Hoofdstuk XI (Verhouding tot andere internationale instrumenten)

Artikel 42 (Verhouding tot het Verdrag inzake de rechten van het kind en het Facultatief Protocol daarbij inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie)

Dit artikel stelt nadrukkelijk de verhouding vast tot het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind en het bijbehorend Facultatief Protocol inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie. Het Verdrag doet op geen enkele wijze afbreuk aan die instrumenten, maar beoogt de daarin geboden bescherming te verbeteren en de vastgestelde normen verder te ontwikkelen.

Artikel 43 (Verhouding tot andere internationale instrumenten)

Dit artikel regelt de verhouding met andere internationale instrumenten. Dit betreft een gebruikelijke bepaling, die ook is opgenomen in andere verdragen van de Raad van Europa, laatstelijk in het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bestrijding van mensenhandel en het op 16 mei 2005 te Warschau tot stand gekomen Verdrag van de Raad van Europa ter voorkoming van terrorisme (*Trb.* 2006, 34).
Het derde lid bevat de zogenoemde disconnectie-clausule en is specifiek gericht op regeling van de relatie tussen de Raad van Europa en de Europese Unie en de Europese Gemeenschap. Partijen die tevens lid zijn van de Europese Unie, passen in hun wederzijdse betrekkingen regels van de Europese Gemeenschap en de Europese Unie toe voor zover op het desbetreffende specifieke terrein zulke regels van toepassing zijn, onverminderd het onderwerp en het doel van het Verdrag en onverminderd de volledige toepassing ervan ten opzichte van andere partijen.

2.12 Hoofdstuk XII (Wijzigingen van het Verdrag)

Artikel 44 (Wijzigingen)

Deze bepaling voorziet in een regeling voor de beoordeling en behandeling van voorstellen tot wijziging van het Verdrag.

2.13 Hoofdstuk XIII (Slotbepalingen)

Artikel 45 (Ondertekening en inwerkingtreding)
Artikel 46 (Toetreding tot het Verdrag)
Artikel 47 (Territoriale toepassing)
Artikel 48 (Voorbehouden)
Artikel 49 (Opzegging)
Artikel 50 (Kennisgeving)

Het Verdrag voorziet ook in ondertekening en bekrachtiging/aanvaarding/goedkeuring door niet-leden van de Raad van Europa die hebben deelgenomen aan de opstelling ervan en door de Europese Gemeenschap. Toetreding is onder voorwaarde van unanieme instemming door de partijen ook mogelijk voor niet-leden die niet hebben deelgenomen aan de opstelling van het Verdrag.
Het Verdrag treedt in werking drie maanden nadat vijf ondertekenaars waarvan ten minste drie lidstaten van de Raad van Europa, het Verdrag hebben bekrachtigd. Momenteel (mei 2008) hebben 28 lidstaten het Verdrag ondertekend en heeft nog geen staat het Verdrag bekrachtigd. Deze slotbepalingen zijn overigens gebruikelijk en behoeven geen verdere toelichting, met uitzondering van artikel 48 inzake voorbehouden. Ingevolge artikel 48 kunnen geen voorbehouden worden gemaakt, met uitzondering van de mogelijkheden tot het maken van een voorbehoud waarin het Verdrag expliciet voorziet. Nederland zal, zoals eerder in deze toelichting aangegeven, van deze mogelijkheden geen gebruik maken.

De minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

De minister van Buitenlandse Zaken,
M. J. M. Verhagen

De minister voor Jeugd en Gezin,
A. Rouvoet

Parliamentary Assembly
Assemblée parlementaire

http://assembly.coe.int

COUNCIL OF EUROPE CONSEIL DE L'EUROPE

Doc. 13065
06 December 2012

Serious violation of the Lanzarote Convention by the Netherlands

Written question No. 621 to the Committee of Ministers
by Mr Luca VOLONTÈ, Italy, Group of the European People's Party

In 2008 and 2010, two young Turkish men pressed criminal charges against the recently retired Secretary General of the Ministry of Justice in the Netherlands, Mr J.D. The men claim that they and numerous other Turkish boys were raped and sexually abused by J.D. when they were only 12 and 14 years old. Despite an overwhelming number of available primary witnesses, the claims of these Turkish men never led to an official criminal investigation as defined in the Dutch Code of Criminal Procedure. Only a so-called "exploratory" investigation was conducted in the Netherlands, while J.D. remained in office and in the position to easily influence the prosecution and police.

Recently, the two men lodged an appeal to the High Court in the Hague, calling for the indictment of J.D. They claim that the refusal of the Dutch National Public Prosecution Service's to investigate their claim is in violation of the Council of Europe Convention on the Protection of Children against Sexual Exploitation and Sexual Abuse (CETS No. 201, "Lanzarote Convention"). Since their first reports, the men have been repeatedly harassed and seriously mistreated in Turkey to make them drop the charges against J.D.

This was not the first time that complaints of child abuse against this senior civil servant were not properly investigated in the Netherlands and that the victims were intimidated.[1]

The Netherlands has signed and ratified the Lanzarote Convention which stipulates that victims shall be protected from intimidation and their accusations treated as priority and investigated even if the victim withdraws his or her statement.

Mr Volontè,

To ask the Committee of Ministers

– Does it agree that the Netherlands has seriously violated its obligation to implement the Lanzarote Convention with the continuous refusal to initiate official inquiries into the numerous charges of child abuse against this senior Dutch official? Does it agree that this is scandalous, especially in view of the influential position of the accused person?

– Does it agree that an impartial investigation with international expertise must be conducted in this particular case?

1. In 1998, an Amsterdam police investigation was conducted into a paedophile network of influential Dutch customers of brothels with underage boys: the Rolodex case. The investigation targeted high-ranking Dutch officials and politicians suspected of abusing young boys in Amsterdam brothels. A Dutch victim was one of the key witnesses in that investigation. And one of the suspects in that investigation was Mr J.D. But according to leading investigators in that case, as soon as J.D. became a person of interest in the case, the investigation was closed. The key witness claims someone threatened to shoot him.

In 2003, another Dutch victim claimed to have been sexually abused as a minor by J.D. This victim withdrew his charges however after being interrogated by the Dutch police. He was subsequently convicted of making false declarations. To this day, however, also this victim insists that he was sexually abused by J.D.

– Is it willing to ask the Dutch authorities to launch an impartial investigation with independent investigators from different countries?

Parliamentary Assembly
Assemblée parlementaire
https://pace.coe.int
COUNCIL OF EUROPE
CONSEIL DE L'EUROPE

Doc. 13144
18 March 2013

Serious violation of the Lanzarote Convention by the Netherlands

Reply to Written question[1]: Written question No. 621 (Doc. 13065)
Committee of Ministers

1. In reply to the Honourable Parliamentarian's Written Question, the Committee of Ministers observes that according to information received from the Dutch authorities, the Netherlands considers that it has properly investigated the case in question. The case is currently pending before the Hague Court of Appeal. The Dutch Government underlines that combating sexual exploitation of children is a priority and that it has ratified and is implementing the Council of Europe Convention on the Protection of Children against Sexual Exploitation and Sexual Abuse ("Lanzarote Convention", CETS No. 201).

2. The Committee of Ministers wishes to inform the Honourable Parliamentarian that it is not part of the monitoring procedure provided for by the Lanzarote Convention. This is the mandate of the Committee of the Parties ("Lanzarote Committee"), composed of representatives of the Parties to the Convention, including representatives of the Parties that may accede to the Convention under Articles 45 and 46 (Chapter X of the Convention), and in which the Parliamentary Assembly has a representative. Thus, the Committee of Ministers as such is not in a position to reply to questions concerning the effective implementation of the Convention.

3. Finally, the Committee of Ministers reiterates its strong support for the Lanzarote Convention as a major instrument to combat sexual abuse and sexual exploitation of children. The Committee of Ministers encourages all member States that have not yet done so to ratify the Convention as soon as possible.

1. Adopted at the 1165th meeting of the Ministers' Deputies (13 March 2013).